PERSEVERANCE 2021

MAHATMA GANDHI GOVT. ARTS COLLEGE, MAHE
Annual Magazine

PERSEVERANCE

COLLEGE MAGAZINE 2020-21

"You may shoot me with your words,
You may cut me with your eyes,
You may kill me with your hatefulness,
But still, like air, I'll rise."
- Maya Angelou

LIGHT TO ENLIGHTEN

MAHATMA GANDHI GOVT. ARTS COLLEGE, MAHE
MAHE, PUDUCHERRY

Accredited (Second Cycle) with B grade by NAAC

PERSEVERANCE

ANNUAL COLLEGE MAGAZINE 2020-21
MAHATMA GANDHI GOVT. ARTS COLLEGE, MAHE
MAHE, PUDUCHERRY

STATEMENT OF OWNERSHIP AND PUBLICATION

THE CONTENTS OF THIS MAGAZINE BELONGS SOLELY TO THE AUTHORS/ARTISTS CONCERNED. NO REPRODUCTIONS SHALL BE ENTERTAINED WITHOUT THE ACKNOWLEDGMENT OF THE CONCERNED INDIVIDUAL/GROUP.

THIS MAGAZINE IS THE PRODUCT OF A COLLECTIVE EFFORT AND THE PERSEVERANCE TO CELEBRATE CREATIVITY ABOVE DIFFERENCES AND DIVISIONS AMONG US INCLUDING RELIGION, CASTE, POLITICS, AND GENDER.

TYPESETTING AND DESIGN- ALEN C BABU, NAVANEETH S

PHOTOGRAPHS: SHAMAL AS, ROSHITH PK, INSTAGRAM PAGES (MGGAC STORIES, MGGACIANS), INTERNET, ETC.

സമർപ്പണം

കരുതലിന്റെ ചേർത്തു പിടിക്കലുകൾക്ക്
വേദനയിലും പുഞ്ചിരിക്കുന്നവർക്ക്
ഇരുട്ടിൽ വെളിച്ചമായവയ്ക്ക്
ദൈവത്തിന്റെ കൈകളായി കനിവേകിയവർക്ക്
ഭൂമിയിലെ മാലാഖ മനസ്സുകൾക്ക്

വര: FALAH ABDUL AZEEZ

Principal's message

DR. C A ASSIF
Associate Professor
(Department of English)

I am extremely delighted to know that the students' Collective of our College is bringing out an E-magazine this year. It is heartening to say that we are proud of our students in the sense it is exclusively their own achievement. Let me make use of this opportunity to congratulate all behind this noble venture. In times of a raging pandemic our dear students have found out a way for giving expression to their literary talents. It is commendable that they have made attempts to be part of the "seamless web" called art. A big round of applause to all who made this a reality. I hope that creative endeavors like this will enrich our sensibility. I wish the very best to this magazine and I hope posterity will emulate this. Thank you one and all.

About Our College

Mahatma Gandhi Government Arts College (MGGAC Mahe / Mahe College) is the premier higher educational institution of the Mahe region and the present campus is located in a serene, picturesque and sprawling area at Mount Vera, Chalakkara, Mahe. It blossomed as the outcome of the efforts of the Puducherry administration with the avowed objective of imparting quality education in Arts, Humanities and Science to all the constituent units of the Union Territory.

The College was inaugurated on 11th December 1970 by Shri. B.D. Jatti, His Excellency the Lt. Governor of Puducherry. Prof. M.M. Ghani, Vice Chancellor, University of Calicut, unveiled the plaque. The function was presided over by Shri. M.O.H. Farook, the Hon’ble Chief Minister of Puducherry.

CONTACT US
The Principal
Mahatma Gandhi Government Arts College, Mahe.
Mount Vera, Chalakkara
New Mahe
PIN – 673311
☎ 0490 2332319
mggac.mahe@nic.in

VISION

- To prepare the young students of rural background hailing from a small culturally distinct region of India to face the challenges of the modern world and to enable them to contribute constructively to the emerging new economy and to the growing needs of an egalitarian society

MISSION

- To provide quality higher education to all the students of the region in basic sciences, humanities and commerce
- To inculcate appropriate social, cultural, economic and environmental values amongst the students to facilitate their contributions to the development of this region.
- To undertake research studies and result-oriented projects, specific to the region, that may contribute to the economic development of the country.
- To enhance and develop the technological skill of the student and to make them globally competitive.
- To make the students realize their roles in serving the cause of social justice and to contribute their share to the national development.

അഭിനന്ദനങ്ങൾ

ഇടശ്ശേരി അവാർഡ് ജേതാവ്

DR. S S SREEKUMAR
ASSOCIATE PROFESSOR
(Department of Malayalam)

MGGAC@50

Mahatma Gandhi Government Arts College came into Mahe's educational landscape in 1970. The college began its life on the banks of the Mayyazhi river and later shifted to the present campus at Mount Vera in Chalakkara during the 1980s.

MGGAC Mahe played a significant role in shaping the lives of lots of students in Mahe and the nearby regions of Kannur and Kozhikode districts in the 50 years of its journey till date.

Covid-19 has affected almost every aspect of our life imaginable, including our golden jubilee. This is a time to ponder on our story so far and how can we build a better tomorrow. We must seize the opportunities thrown at us by this pandemic.

We must show the courage, radicalism and enthusiasm to create transformative change. This e- magazine itself is a product of grassroots efforts and a strong desire to bring the creative talents of our budding authors and artists to the spotlight. As the name suggests- It is Perseverance which has made the dream of a magazine a reality after a hiatus of many years. It is the same perseverance that will help us to create a better world.

PERSEVERANCE 2021

Perseverance is the hope to move on even in the deep darkness of despair.
Perseverance is a reminder that silently tells life is always possible.
Perseverance is an answer
to all those frowned eyebrows of uncertainties.
Perseverance is an evidence that shows determination is unfaltering.

Here “**Perseverance**” is a book of love, friendship and fraternity.
It is coloured with imagination and creativity.
It echoes the dream of a college that has been detained for years.
It answers the unanswered questions of dilemma.

It is our perseverance that has brought us so far…

-Editorial board

Students' Editorial Board

Alen C Babu
3rd B.A.English

Navaneeth S
3rd B.A.English

Vishnu Ashok
3rd B.A.Hindi

Sreenandana K K
3rd B.Sc.Chemistry

Arthana Santhosh
3rd B.Sc.Physics

Anjali M Raj
3rd B.Sc.Chemistry

Adarsh P
3rd B.Sc.Mathematics

Akshay P
3rd B.Sc. Botany

Anugraha Rajeevan
3rd B.Sc.Chemistry

Anupama Pradeep
3rd B.Sc.Mathematics

Sreejishnu K M
3rd B.A.Malayalam

Nihal Saleem
3rd B.Sc.Zoology

Bavya V
3rd B.A.Economics

Rubin Nath
3rd B.Sc.Computer science

Fidha Pradeep
3rd B.Com

DAY

1.ഓർമ
2.Endless Sky
3.Combined Annual Training Camp-09 at NIT Karaikal
4.സംഭവാമി യുഗേ യുഗേ
5.The Wall
6.Plight of Indian Scholars
7.സഖീ
8.മഴ
9.ഓർമ്മതൻ ശേഷിപ്പുകൾ
10.It’s Coming for All of Us-Climate Change
11.മൊഴി
12.रिश्ता
13മരുഭൂമിക്കപ്പുറം
14.കാത്തിരിപ്പ്
15.The Undelivered Gift
16.ആ വസന്തം
17.4 Books that can help you
18.Night that longs for Dawn
19.മനസ്സിന്റെ താളിലായ്
20.അവൾ
21.Life
22.പടിയിറക്കം
23.ഇന്നലകളിലേക്ക്, വട്ടം കൂടി.
24.മഞ്ഞച്ചരട്
25.പ്രണയം

N I G H T

1.I Wish You Were There
2.വേശ്യ
3.The Guardian Angel
4.What is the Aim of Our Educational System?
5.Someday
6.ഗസ്സ
7.ഒരു നാൾ
8.The Long Battle of a Space Dreamer
9.Memories Bring Us Back
10.World in Ruins
11.മഴ
12.Deepa Mehta and Her Elementals Trilogy
13.What happened at midnight!
14.The Princess
15.നീ
16.തീനാളം
17.It was beautiful...even if it was a lie
18.ഞാൻ
19.ഇന്നലെ
20.Le silence est d’or
21.അവൾ
22.Existence of Universe: Big Bang Theory
23.Love
24.नई दुनिया |...
25.മൗനം
26.Resurrection

DAY

"EVERY DAY IS ANOTHER CHANCE
TO GET STRONGER
TO EAT BETTER
TO LIVE HEALTHIER AND
TO BE THE BEST VERSION OF
YOU"

NAVANEETH .S
SEMESTER-VI
BA ENGLISH

ഓർമ്മ

മറന്നുപോയിരിക്കുന്നൂ സഖീ...
സകലതും , പഴയ പാടവും
പറമ്പും കളിച്ചുരസിച്ച തെളിനീർക്കുളങ്ങളും
മുമ്പേ നടന്നവർ, മേൽവിലാസം
നൽകാൻ മറന്നവർ മാത്രമായി.
പിന്നിൽ വരുന്നവർ ചുമ്മാ-
ചിരിക്കും മുഖങ്ങൾ മാത്രമായി
ഇടതും വലതും ഓർമ്മയില്ലെ-
ന്നോർമ്മപ്പെടുത്തലായ് മാറുമ്പോൾ
ഓർത്തെടുക്കാൻ ഒന്നുമില്ലെന്നു ചൊല്ലി നീ
ഉൾക്കരുത്തായ് മനസ്സിൽ
ബാക്കിയുണ്ടിപ്പോഴും.
നാളെ ഇരുളു തെളിയുമ്പോൾ ഒരുപക്ഷേ
നീയും ആരെന്ന ചോദ്യമുയർന്നിടാം
കരയരുതപ്പോഴും കൂടെയുണ്ടാകണം
ഓർത്തെടുക്കാൻ ഒന്നുമില്ലെന്നു ചൊല്ലി നീ
എന്റെ ഓർമ്മയായി, പ്രാണന്റെ പാതിയായ്

LANA PRASANTH
SEMESTER IV
BA HINDI

ENDLESS SKY

I was staring at the endless sky
And it reminds me of you.
Last time in that beautiful night,
You told me that we would always stay together...
We were holding hands
And I was resting in your arms.

Every time when I missed my mother,
You told me to look at the sky
And said she will be there.
But now, I am feeling alone.
You just broke your promise
And went far away...

My heart can't bear the pain.
I am missing your deep eyes and big hands
Which covered me from all the pain.
Now I am searching for you...
In the endless sky...

വര : Adarsh T

ASHWINDEV
SEMESTER-IV
BA ENGLISH

COMBINED ANNUAL TRAINING CAMP-09 AT NIT KARAIKAL (04-06 MARCH 2021) - MEMOIR

It gives me immense pleasure to share my experience I gained in my first NCC camp (CATC 09). The camp was organised at National Institute of Technology, Karaikal from 04th to 06th March 2021. It was an unforgettable experience, and we learnt many novel things. The camp gave us exposure to weapon training, map reading, lectures on leadership, drills, and, making new friends from other locations. Due to the ongoing pandemic, the camp was held only for three days, but it was worthy.
I want to share some of the beautiful experiences. Our journey started on 2nd March 2021. We boarded the Karaikal express from Palakkad, about 600 km from Mahe, where I belong. We reported in NIT Karaikal on the next day. I was pretty curious about how the camp would go because it was my first camp. I thought that we would be in a tent, but they accommodate us in their hostel rooms. The hostel room was good, and we also had good food. On 04th March, our first day, we experienced a nice sunrise. Our day started with roll call in the morning, followed by P.T. at 06:00 hrs. All of the cadets were there on time. We had a slight jogging and stretching exercise. After the P.T., we met cadets from other colleges. They all were much disciplined. Along with some other cadets, I was assigned the duty of serving food to the other participants of the camp. The task provided me with an opportunity to communicate and build a friendship with everyone.

At 09:00hrs, our OC (Officer Commanding) gave us a brief introduction on NCC, the value of C certificate in defence, officer entry and his motivational story. We liked his talk as it gave us an understanding of the value and benefits of NCC. In the evening, there was a class on weapons taken by Junior Commissioned Officers (JCOs). They exposed us to two arms: the 0.22 deluxe rifle and the 7.62mm Self Loading Rifle (SLR). Apart from providing us with information on the weapons, we got a chance to hold the guns in a firing position. However, we did not get the opportunity to shoot, probably due to a shortage of time. Following this event, we had a short drill practice. We understood the way of correctly pronouncing the words of command and doing the drilling. We realised our mistakes and rectified it through training.

On 05th March, we all were more open because now we were familiar with the way of life there. As usual, we begin with a warm-up exercise and PT. This was followed by breakfast at the canteen. After that, we were asked to go for a PCR test since we had a long journey using public transport. Our results were Our results were negative. because we took all forms of precaution while travelling and followed the Covid protocols.

On that day, we attended a series of lectures given by the Medical officer of the NIT, Associate NCC Officers (ANOs) of the Central University of Tamil Nadu (CUTN) and the NIT. The medical officer gave us a brief talk on the Covid-19 pandemic, safety precautions and their efforts to curb the spread of the disease. ANO's classes mainly focused on our NCC handbook syllabus. They thoroughly covered the central portions in the book like leadership qualities, character development, health and hygiene, NCC cadets' duty etc. They were helping us to clear the 'B' certificate exam because we did not get NCC classes due to the pandemic. After our lunch, there was a class about map reading by JCOs. It was a bit hard to understand initially. However, I could understand better when they took it once more. In the evening, we had a small drill practice followed by dinner. Some cadets got the night duty to watch the gates.

On 06th March, the last day of our Camp, lectures were taken to prepare us for the exam. In the evening there was a small cultural program. We sang songs. We came to know about many talented singers and dancers in NCC uniform. It was a memorable day.

Our camp period was only for three days. Though it was short, we had a good experience. The OC, ANOs and staff supported and motivated us in many ways.

We got the opportunity to make new friends from other locations with a similar ambition (like me) of joining the armed forces as an officer. This Camp taught me to know a bit more about army life. I learnt to accept people the way they are. It infused courage and strength and motivated me to do something for my motherland. I feel that ultimately it made me a better person.

JINVI JAYAN P.M.
SEMESTER-VI
B.SC. MATHEMATICS

സംഭവാമി യുഗേ യുഗേ

അമ്മേ, എന്റെ വാട്ടർബോട്ടിൽ കണ്ടായിരുന്നോ? പതിവു തിരക്കുകൾക്കിടയിൽ നിഹാരിക ഉറക്കെ ചോദിച്ചു. “അമ്മൂ, ഞാൻ നിന്റടുത്ത് പല പ്രാവശ്യം പറഞ്ഞിരുക്കുന്നു അവനവന്റെ സാധനങ്ങൾ അവനവൻ തന്നെ സൂക്ഷിക്കണമെന്ന്.” മീരയുടെ വാക്കുകളിൽ ദേഷ്യം നിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്നു. 9:00 മണിക്ക് ഓഫീസിൽ ചെക്കിംഗ് ഉള്ളതാണ്. പഞ്ചിംഗ് മെഷീന്റെ വരവോടെ സർക്കാർ ഓഫീസുകളിൽ എപ്പോഴും കേറിച്ചെല്ലാം എന്ന സ്ഥിതിക്ക് മാറ്റം വന്നിരിക്കുന്നു. അരുണിനെ ഓഫീസിലേക്കും നിഹാരികയെ കോളേജിലേക്കും പറഞ്ഞയക്കണം. കൂടാതെ അമ്മയുടെയും അച്ഛന്റെയും മരുന്നും ഭക്ഷണവും എടുത്തുവയ്ക്കുകയും വേണം. തിരക്കോട് തിരക്ക്.

തത്രപ്പാടിനിടയിൽ എങ്ങനെയോ സാരി വലിച്ചുചുറ്റി ബസ് സ്റ്റോപ്പിലേക്കൊരു പാച്ചിൽ. ഭാഗ്യവശാൽ ബസ്സിൽ എങ്ങനെയോ വലിഞ്ഞുകേറി. ഒരുപക്ഷേ തിരക്കില്ലാതെ, സ്വസ്ഥമായി സഞ്ചരിക്കുന്ന ഒരേയൊരു സമയം. പതിവു യാത്രക്കാർ എല്ലാവരുമുണ്ട്. ഒപ്പം കോളേജ് കുട്ടികളും. സൊറ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന സുന്ദരികളും സുന്ദരൻമാരും.

ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും മനോഹരമായ നിമിഷം കലാലയജീവിതം. ചിലപ്പോഴൊക്കെ ആഗ്രഹിക്കാറുണ്ട് ഒരു തിരിച്ചുപോക്കിന് വേണ്ടി. ഒരു സൂചി തിരിച്ചിടുന്നത് പോലെ തിരച്ചാലോ എന്നാഗ്രഹിക്കാറുണ്ട്. ഭൂതവും ഭാവിയുമില്ലാത്ത വർത്തമാനത്തെ പറ്റി മാത്രം ചിന്തിക്കാറുള്ള നിമിഷം. ഒന്നിനെയും ഭയക്കാത്ത കാലം. കലാലയജീവിതം. സന്തോഷങ്ങൾക്കിടയിലും സൗഹൃദത്തിന്റെ ഏറ്റക്കുറച്ചിലുകൾക്കിടയിലും കടന്നുപോയ കാലം. വാകമരത്തിന്റെ പൂമഴ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന പടിക്കെട്ടുകൾ. ഒരുപാട് നഷ്ടപ്രണയങ്ങൾക്കും, വിരഹവേദനകൾക്കും സാക്ഷിയായ പടിക്കെട്ടുകൾ. ഒരുപക്ഷേ അവിടെ തന്നെ ജീവിതം സ്തംഭിക്കണമേ എന്നാഗ്രഹിച്ച നിമിഷങ്ങൾ. രോഹിതും താനും കോളേജിലെ തന്നെ ഏറ്റവും “പോപ്പുലർ കപ്പിൾസ്” ആയിരുന്നു. ഒരുപാട് ആരാധികമാരുണ്ടായിരുന്ന രോഹിതിനോട് താൻ സംസാരിക്കുന്നത് പോലും പെൺകുട്ടികളിൽ അസൂയ ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നു. ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ഒരുമിച്ചു നിൽക്കാം എന്ന് പരസ്പരം തീരുമാനിച്ചെങ്കിലും മുഴുമിക്കാനാകാത്ത വാഗ്ദാനങ്ങൾ. ഒടുവിൽ അച്ഛന്റെയും അമ്മയുടെയും കണ്ണീരിന് മുകളിൽ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടി വന്ന ബന്ധം.

"ഇതെന്താ മോളേ, ഇറങ്ങുന്നില്ലേ, സ്റ്റോപ്പ് എത്തിയല്ലോ?" രാഘവേട്ടന്റെ വാക്കുകളാണ് സ്വപ്നത്തിൽ നിന്നുമുണർത്തിയത്. രാഘവേട്ടൻ, നാലു പതിറ്റാണ്ടായി ഇതേ ബസ്സിലെ കണ്ടക്ടർ. ഒരു പ്രാവശ്യം കണ്ടാൽതന്നെ പേര് മറക്കാത്ത രാഘവേട്ടൻ. "ആ, ഞാനൊന്നു മയങ്ങിപ്പോയി." രാഘവേട്ടനോട് മറുപടിയും പറഞ്ഞ് ഇറങ്ങി. വീണ്ടും ഫയലുകൾക്കിടയിലേക്ക്. തിരക്കിട്ട് ഫയലുകൾ നോക്കുന്നതിനിടയിലതാ ഒരു കേട്ടുമറന്ന ശബ്ദം. മുഖമുയർത്തി നോക്കിയപ്പോൾ അതാ പ്രഭാകരൻ മാസ്റ്റർ. പഴയ കെമിസ്ട്രി അധ്യാപകൻ. പഴയ തവളമാസ്റ്റർ. സാർ തന്റെ കുടവയറും കൊണ്ട് ചാടിനടക്കുന്നതിനാലാണ് പിള്ളേർ അദ്ദേഹത്തെ അങ്ങനെ വിളിച്ചിരുന്നത്. ഒരു നല്ല അധ്യാപകൻ.
"സാർ, ഇത് ഞാനാണ് മീര, സാർ എന്നെ ഓർക്കുന്നോ എന്നറീല, മീര വാസുദേവൻ പഴയ കെമിസ്ട്രി....." "ഓ പിന്നെന്താ? നമ്മുടെ ചുണക്കുട്ടി മീര, എനിക്കോർമ്മയില്ലേ..
മോളിവിടായണല്ലേ ജോലി ?" 'അതെ. സാറിനത്യാവശ്യമായി എന്തെങ്കിലും?
"അതോ എനിക്കെന്റെ പെൻഷൻ കടലാസുകൾ ശരിയാക്കാനായിരുന്നു." സാറിനെ അതത് ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിൽ കൊണ്ടുചെന്നാക്കി. വീണ്ടും തിരക്കോടു തിരക്ക്. ഉച്ചഭക്ഷണം കഴിച്ചതും പിന്നെയും തിരക്ക് തന്നെ. വൈകീട്ട് തിരക്കുള്ള ബസിൽ തൂങ്ങിപ്പിടിച്ചു നിൽക്കുമ്പോളാണ് 'ചൂടുള്ള വാർത്ത, ചൂടുള്ള വാർത്ത.... പ്രണയാഭ്യർത്ഥന നിരസിച്ചതിനെ തുടർന്ന് കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥി സഹപാഠിയെ തീകൊളുത്തി കൊന്നു. ചൂടുള്ള വാർത്ത...ചൂടുള്ള വാർത്ത....' കേട്ട നിമിഷം നെഞ്ച് പിടഞ്ഞുപോയി. വീട്ടിലെത്തിയപ്പോളാകട്ടെ നിഹാരികയുടെ വക മറ്റൊരു വഴക്ക്. "അമ്മയോടെത്ര നാളായി ഞാൻ പറയുന്നു ഈ സ്മാർട്ട്ഫോണൊന്നു മാറ്റിത്തരാൻ. കോളേജിൽ എല്ലാടരുത്തും ഉള്ളത് പുതിയ മോഡലാ. ഈ അമ്മയ്ക്കെന്തറിയാം കോളേജിനെ പറ്റി?"
ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. സത്യമാണ്, കാലം മാറുകയാണ്. എഴുത്തുകളുടെയും ഒളിച്ചുനോട്ടങ്ങളുടെയും കാലത്തിൽ നിന്ന് സെൽഫികളുടെയും സെൽഫോണുകളുടെയും കാലത്തേക്ക് മാറുകയാണ് ലോകം.
നഷ്ടപ്രണയത്തിന്റെ തീവ്രത അറിഞ്ഞ വരാന്തകൾ ഇന്ന് ഒളിച്ചോട്ടങ്ങൾക്ക് സാക്ഷിയാവുന്നു. കണ്ണുകൾ പരസ്പരം കൈമാറിയിരുന്ന പ്രണയം ഇന്ന് വാട്സാപ്പിന്റെയും, സ്കൈപ്പിന്റെയും ലോകത്ത് എത്തിയിരിക്കുന്നു.

"ഓർമിക്കുവാൻ ഞാൻ നിനക്കെന്തു നൽകണം
ഓർമിക്കണം എന്ന വാക്കുമാത്രം"
"പുനർജനിച്ചീടണം ആ
വാകമരച്ചോട്ടിൽ
ഒരിക്കൽ കൂടി....."

GANGAPRIYA S B
SEMESTER VI
BSC PHYSICS

THE WALL

There was a wall
A bold one, not plain.
I used to stare at it, everyday.
But tried not to adore it.
What was that alluring mystery
That made one, look into it?
Was that, the peach flowers painted on it?
Or those keen artistic look on it?
I guess, I'd never know.....
My friends tried to mock me;
That is just a wall, they said.
I never listened to them.
They would never know, I believed.
Days passed, seasons changed.....
Now, when I look at it;
I realize; it was just a wall.
Plain, not bold.
Where did I go wrong?
Hmm..... the moment I saw it.

ANJANA BHASKARAN
SEMESTER-IV
B.SC. COMPUTER SCIENCE

PLIGHT OF INDIAN SCHOLARS

A growing child will have a dream that he or she wants to achieve once. After their schooling and secondary studies, he or she will plan according to their target and will work hard for that. Rather than representing "he or she" again and again let it be "he" itself. The job can be of any field. Whatever the work, whichever the field, every job has its own dignity, power and value.
Let us imagine the careers of people who play a vital role in public life- like police officers, vigilance officers, civil servants and so on. After a long period of dreaming, sleepless nights and great amount of hard work he will attain the job - the dream - the target of his entire life time and will reach the position of such an officer. During his efforts and sleepless nights, he might plan many projects that he wants to do for the people and the world when he reaches the destination.
Behind all these efforts we have to think of their lives after reaching the dream position. Here in India, the above-mentioned officers are working under the elected personalities who are elected by the people of the country or the respective states as it is a democratic one.

Just have a think of the educational qualification of the two sides. I mean the one who is elected and the one who is an officer. In the majority of cases, the elected personalities have no specific education background. Still, they are the rulers of our nation ours is a democratic country. They get into that position by being in a political party and facing elections. Educated civil servants, police officers and all work under these representatives. Are they treated well???
They cannot take a decision on their own. They are not independent in their field. If someone tries to be truthful and tries to implement their own views and if it is against any of the superiors or their related ones, representatives will never allow to take any action. He will be punished. The educated one needs to ask opinion of elected personalities to take action in a majority of cases to as it may affects themselves, even though they are doing it for the poor humans, the nature, the nation.

This is the condition of educated ones here. The real truth is that the scholars are unable to go on their own path!!!!!!!!!!!While saying this, there might also be some officers who were moving falsely. We do not know!!! India being a democratic country, the elected personalities have power. Correct. But they are spoiling it here. Not all of them, but many are there as such. Actually, the police officers and the civil servants are the ones who work like puppets under their superiors. All of them reach over there by many efforts and hardships. But only the head is able to take decisions.It's okay if they are taking true decision in all cases. Instead, here it's not happening so. They can't speak against them in any of the issues. Nothing more is needed to say Even the position of the officers is decided by the elected ones!!!!!!!!

What about these elected persons????????

The elected one gets power through the common people. They are the ones who vote and give power to the elected representatives for a specific period of time. But after getting power in their hands, they change. They are forgetting the common people. They will not hear the words of common people. Not the whole but the many. For that entire time the common need to suffer them. They can't do anything against their fate. This is the real plight of the educated scholars here!!!!! Actually, they deserve much more dignity and independence in their work if their decisions are apt, right!!!!!

SREENANDANA P.
SEMESTER II
BSC MATHEMATICS

സഖി

പാതിവിരിഞ്ഞൊരാ പൂവെന്നപോൽ
നിൻ വിളിക്കായി കാതോർത്തു ഞാൻ സഖീ
വിറയാർന്നനിൻ കരങ്ങളെ എൻ
കരങ്ങളോട്
ചേർത്ത് നിൻ നെറുകയിൽ തലോടവെ
അറിഞ്ഞുഞാൻ നിൻ ഹൃദയമിടിപ്പിൻ
താളം ഇന്നും പ്രിയേ
പാതിയടഞ്ഞൊരാ കണ്ണുകൾ ഒഴുക്കിയ
ധാരകൾ
നിൻ യാത്രമൊഴിയായിരുന്നോ
ചലനമറ്റ നിൻ കരങ്ങൾ എന്നിലായ്
ചേർത്തവർ നടക്കവെ
എന്തെന്നറിയാതെ തേങ്ങി എൻ ഉള്ളം
ഇനി കൂട്ടിനെനിക്കാരീ ഭൂവിൽ
ഏകനല്ലേ ഞാൻ ഇനിയുള്ള കാലമത്രേയും
മെല്ലെ തിരിഞ്ഞുനോക്കീടവെ എന്തെ
അവർ മടങ്ങിയെത്തി
കിടന്നുഞാൻ നിന്നോട് ചേർന്ന് നിൻ
അരികിലായി അങ്ങനെ
പതിയെ അവരെൻ കണ്ണുകളും അടച്ചു
ഒരുപക്ഷെ നിന്നെ യാത്രയയക്കാൻ
എനിക്കാവതില്ലാത്തതിനാലാവാം

വര
ANAGHA ARAVIND

ANSHA PARVIN ASHRAF P.P
SEMESTER IV
B.SC. MATHEMATICS

മഴ

ആഞ്ഞു വീശിടും കാറ്റുപതിയെ
കുളിരുപകർന്നു നീറ്റലകന്നു.
എരിഞ്ഞു തീർന്നോരു
ഓർമ്മ തൻ ചിതയിൽ
തളിരില വിരിഞ്ഞു.
ഇരുണ്ട മേഘം വാനം മൂടി
ഇടനെഞ്ചാകെ
ഇതളുകൾ വിരിഞ്ഞു.
തുള്ളികളായി ആഴ്ന്നിറങ്ങി
ചുംബൻമായി ചേർന്നു.
ഈർപ്പം തുളുമ്പും മണ്ണിൻ
സുഗന്ധം പരന്നു.
ഉഷ്ണമകന്നു.
കുളിരു ചൊരിഞ്ഞു
മേഘം തെളിഞ്ഞു
മിഴികൾ പതിയെ
ആകാശത്തിൽ
കാഴ്ചകൾ വിതറി
മഴയുടെ ഈണം നിലച്ചു.
പെയ്തൊഴിഞ്ഞ
മഴയിലും പൂവിട്ടു
ആനന്ദത്തിൻ മാരിവില്ല്.

ANASHWARA RAMACHANDRAN
SEMESTER IV
M.SC. BOTANY

ഓർമ്മതൻ ശേഷിപ്പുകൾ

ഓർമിക്കുവാനൊരാളുണ്ടെന്നിലായ്
ഓർമിക്കുവാനായിരം ഓർമകളും
ഓർത്തെടുക്കുന്നു ഞാനോരോ ഞൊടികളും
ഓമനിക്കാനുള്ളൊരാശമൂലം.

ഓർത്തെടുത്തു തിരികെ ഞാൻ ചെന്നു
ഓർമയിലുള്ളോരോ നാളുകളിൽ

പോയ് മറഞ്ഞ ദിനങ്ങളിലെല്ലാം
പോകാൻ മടിച്ച നാം മാത്രമാണ്
പയ്യെ തുറന്നു ഞാനോരോ താളുകളും,
പാടേ നിറഞ്ഞോരാ ഓർമ്മതൻ ദിനങ്ങളും

ഇന്നുമാ മുറ്റത്ത് ഏകയായി നിൽപ്പവൾ
പാടാൻ മറന്നൊരാ രാക്കിളിയെന്നപോൽ

ANUPAMA PRADEEP
SEMESTER-VI
B.SC. MATHEMATICS

It's Coming for All of Us - Climate Change

As we all know Covid-19 has carved its dark entry into the history of humankind and turned out to be a global health crisis, it is for sure an unprecedented socio-economic crisis which has great potential to leave deep and long standing scars on humanity. However, there is something worse or much more concerning than Covid-19, that is the alarming presence of climate change.

So, what is climate change? Climate change refers to those variations that persist for a longer period of time like decades or more.

What exactly are we doing wrong? We started breaking CO_2 records in 1950, since the industrial revolution and we haven't stopped yet. The burning of fossil fuels which releases CO_2, emissions from transport, industries, the environmental impact of intensive farming have all increased CO_2 levels in the atmosphere which caused the greenhouse effect. Deforestation and animal rearing also produces methane which is 30 times more powerful than CO_2 as a greenhouse gas. Even our number, the global population has tripled in the past 70 years.

The fact is that all these have paved way to the warmest temperatures on earth since the last Ice Age, i.e., 10,000 years ago. The UN says that right now, our earth is about 1°C hotter than the pre-industrial period, which can be alright. The UN also foresees an increase of 2°C before the end of the century. But such quick increases are alarming. Right now, temperatures are on track to rise by 1.5°C in only 10 years. And if we do not slow down, the damages would be almost irreversible.

Every day, when we look around, we are witnessing undeniable climatic events showing us that accelerated climate change is happening right here, now. Natural disasters are becoming more and more intense and frequent. They often trigger a cascade of irreversible consequences. Sea levels are rising by almost 3 millimetres an year. The shrinking of mountain glaciers, the accelerating ice melts in Greenland and Antarctica are far ahead scientific projections. Flower and plant blooming times are shifting and oceans are being acidified with methane plums. Paleoclimatologists say that entire coastal cities like Miami in the US, Osaka in Japan or even entire island nations in the Pacific could be underwater and disappear within a matter of years.

We are currently losing our species up to 10,000 times the normal rate.Half of the world's coral reefs have already perished in the last 30 years.

None of these is rhetoric or hysteria, they are facts! But I don't understand why the entire mankind is looking at it as if some fiction and pretending that climate change is unreal and somehow make it go away. We have the means to stop this devastation. What we need is a greater push, because we cannot have infinite growth on a finite planet. So leave the fossil fuels in the ground where they belong. Shift to renewable energy and invest in green technology. Educate people about climate change. Reduce industrial effluents. Aggressively pursue afforestation and put a price tag on carbon emissions. Countries like India, Morocco and Gambia have massive renewable energy projects, which is a positive momentum even in the current crisis.

Therefore, it is down upon all of us start changing our ways and shaking things up or climate will do that for us. Either you can make history or you would be vilified by it- the choice is yours. You are never too small to make a difference.

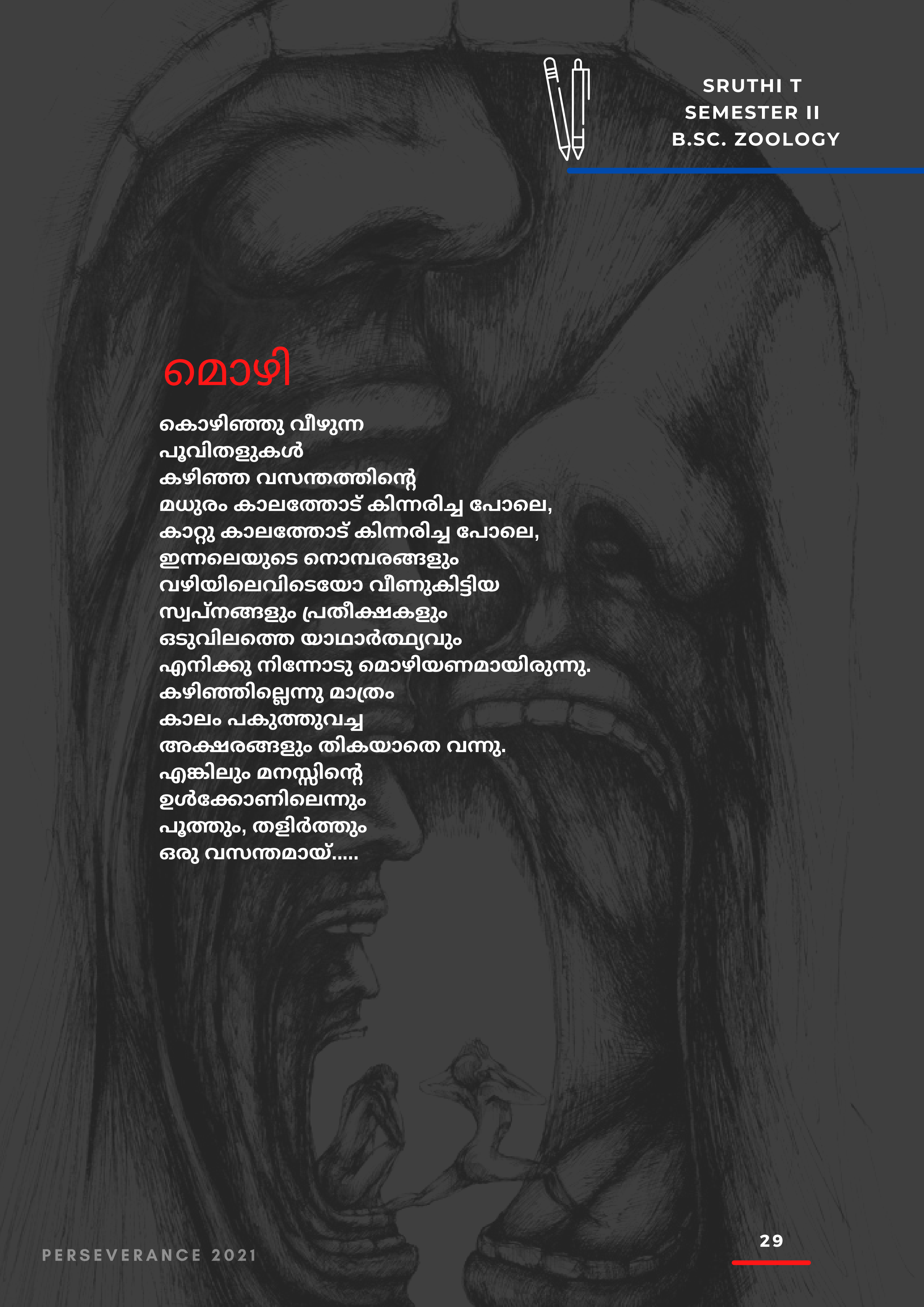

SRUTHI T
SEMESTER II
B.SC. ZOOLOGY

മൊഴി

**കൊഴിഞ്ഞു വീഴുന്ന
പൂവിതളുകൾ
കഴിഞ്ഞ വസന്തത്തിന്റെ
മധുരം കാലത്തോട് കിന്നരിച്ച പോലെ,
കാറ്റു കാലത്തോട് കിന്നരിച്ച പോലെ,
ഇന്നലെയുടെ നൊമ്പരങ്ങളും
വഴിയിലെവിടെയോ വീണുകിട്ടിയ
സ്വപ്നങ്ങളും പ്രതീക്ഷകളും
ഒടുവിലത്തെ യാഥാർത്ഥ്യവും
എനിക്കു നിന്നോടു മൊഴിയണമായിരുന്നു.
കഴിഞ്ഞില്ലെന്നു മാത്രം
കാലം പകുത്തുവച്ച
അക്ഷരങ്ങളും തികയാതെ വന്നു.
എങ്കിലും മനസ്സിന്റെ
ഉൾക്കോണിലെന്നും
പൂത്തും, തളിർത്തും
ഒരു വസന്തമായ്.....**

SRELAKSHMI
SEMESTER VI
B A HINDI

रिश्ता

रिश्ते मानवीय भावनाओं का प्रतीक होते है। एक ओर जहाँ हमारे जीवन में रिश्ते खून के होते है वहीं कुछ रिश्ते भावनाओं से बने होते हैं जो कभी-कभी खून के रिश्तों से भी ज्यादा महत्त्वपूर्ण होते हैं | रिश्तों के बिना मनुष्य का जीवन अधूरा हो जायेगा वास्तव में रिश्तों का कोई दायरा नहीं होता । एक रिश्ता प्रेम तथा विश्वास पर आधारित होता है, जिसे हम अपने कार्यों द्वारा सींचते है |

यदि हम किसी अपरिचित व्यक्ति से अच्छा व्यवहार करेंगे तो उसे भी हम अपना दोस्त बना सकते हैं और अपने रिश्तों को उससे प्रशाद कर सकते हैं और इसके विपरीत यदि हम अपने स्वजनों से भी कटु व्यवहार करेंगे तो हमारे रिश्ते उनसे भी खराब हो जायेंगे। इसी वजह से रिश्तों को प्रगाढ़ बनाये रखने के लिए हमें जिम्मेदारीपूर्वक उनका निर्वहन करना चाहिए।

जरा सोचे कि आप अपने जीवन के आखिरी को जी रहे हैं उस समय आप किस से बात करना चाहेंगे या किस के साथ उस वल को चल बात जीना चाहेंगे ? आप को अपने इस सवाल का जवाब मिल गया होगा आप किसी अपने के साथ उस पल को जीना चाहेंगे कोई अपनी माँ के साथ तो
कोई अपने जीवन साथी के साथ तो कोई अपने बच्चों के साथ अपने आखिरी पल में हर कोई अपनों की .

कीमत समझता है अगर इस क्रीमन का एहसास सब को पहले हो जाए तो सब हर रिश्तों की कदर जरूर करेंगे।

इस युग में हम अपने पूरे जीवन में किसी की कीमत नहीं समझ जा रहा है। इस सच को आप को मानना होगा कि हम सब रिश्तों के बिना खुशहाल जीवन नहीं जी सकते हर रिश्ते की एक जगह होती है। हमारे जीवन में हर रिश्ते को मानना ज़रूरी है। रिश्तों में कभी हमें प्यार देना होता है और कभी प्यार लेना होता है। दोनों तरफ से रिश्ते को निभाने की कोशिश होनी चाहिए | रिश्तों में आप झूठ और फरेब को जगह ना दें। एक दूसरे पर भरोसा करना सीखें | एक दूसरे की बातों को सुनें और समझें।

किसी भी रिश्ते को पोषण देने के लिए प्यार एक आवश्यक घटक है। चाहे वह माता-पिता-बच्चे का रिश्ता हो दोस्ती हो, भाई -बहन का रिश्ता हो या कोई रोमांटिक रिश्ता-प्यार किसी भी रिश्ते को जीवित रखनेवाली मुख्य कारकों में से एक है। प्यार के बिना रिश्ते आमतौर पर अल्पकालिक होते हैं क्योंकि वे खुशी प्रदान नहीं करते हैं। प्यार एक खूबसूरत और तीव्र भावना है जो लोगों को करीब लाने और उन्हें एक साथ बांधने की शक्ति रखता है।

വര

ABHIN T
SEMESTER IV
BSCPHYSICS

माता-पिता अपने बच्चों को निस्वार्थ और असीम प्यार करने के लिए जाने जाते हैं। हालांकि, हर बच्चा खुशकीसात नहीं होता कि उसे माता-पिता इतने आत्म आशोषित होते हैं कि वे जिनके बारे में सोचते हैं, वे स्वयं हैं ।

उन्हें अपने बच्चों से ज्यादा अपने करियर और सामाजिक जीवन की परवाह है। बच्चे उन परिवारों में खुद को उपेक्षित महसूस करते हैं जहाँ माता-पिता दोनों आत्म-अभिमानी होते हैं । प्यार की कमी उनकी वृद्धि और विकास को बाधित करती है। जिन बच्चों को प्यार किया जाता है वे अधिक खुश और संतुष्ट होते हैं। इसके अलावा, वे अपने माता-पिता के साथ एक गहरा बंधन विकसित करते हैं। इसी तरह, माता विना को प्यार और ध्यान की आवश्यकता होती है क्योंकि वे बूढ़े हो जाते हैं तो उनके शारीरिक के साथ-साथ मानसिक स्वास्थ्य को भी इसका प्रभाव हो सकता है।

भाई-बहनों के बीच प्रेम का अत्यधिक महत्व है। जो भाई-बहन एक-दूसरे से सच्चा प्यार करते हैं, वे हर कदम पर एक-दूसरे का साथ देते हैं। दूसरी ओर, इस रिश्ते में प्यार की कमी होने पर सहोदर प्रतिद्वंद्विता विकसित होती है।

रोमांटिक रिश्ता प्यार से पैदा होते हैं। प्यार उन्हें जीवित रखता है और इसकी कमी काफी निराशाजनक हो सकती है। जोड़े अक्सर अलग हो जाते हैं क्योंकि उनके बीच प्यार फीका पड़ने लगता है।

हम दोस्त बनाते हैं, रोमांटिक संबंध बनाते हैं और अपने पड़ोसियों और विस्तारित परिवार के सदस्यों के साथ जुड़ते हैं। विभिन्न रिश्तों में प्रवेश करना आसान है लेकिन उन्हें बनाए रखना मुश्किल है। रिश्ते तभी लंबे समय तक चल सकते हैं जब हम प्यार के साथ-साथ दूसरी भावनाओं को भी जोड़ दें। हास्य, विश्वास, ईमानदारी, देखभाल, दया और सम्मान इनमें कुछ भावनाएं हैं।

ALEN C BABU
SEMESTER-VI
B.A. ENGLISH

മരുഭൂമിക്കപ്പുറം

ബാപ്പ മരിച്ചതിനുശേഷം ശ്മശാനമൂകതയായിരുന്നു മജീദിന്റെ വീട്ടിൽ.ഒരു ചെറിയ കച്ചവടക്കാരനായിരുന്ന ബാപ്പയുടെ ചികിത്സയ്ക്കായി ഉള്ളതെല്ലാം ചെലവാക്കിയെങ്കിലും അവയൊക്കെ വിഫലമായി.

കുടുംബത്തിന്റെ കടങ്ങൾ തീർക്കേണ്ട ബാധ്യത മജീദിന്റെ ചുമലിലായി. തന്റെ പിതാവ് ഇടയ്ക്കൊക്കെ പോയിരുന്ന മരുഭൂമിക്കപ്പുറത്തെ ആ മഹാനഗരത്തിൽ ഒരു ജോലി കണ്ടെത്തണമെന്ന് അവൻ തീരുമാനിച്ചു. തന്നെക്കൊണ്ട് കഴിയുംവിധം യാത്രയ്ക്കുള്ള സാമഗ്രികൾ ഒരുക്കി തന്റെ മകനെ യാത്രയാക്കാൻ ഉമ്മ ശ്രമിച്ചു.

മരുഭൂമിക്കപ്പുറത്തെ ആ മഹാനഗരം പ്രസിദ്ധമായൊരു വ്യാപാരകേന്ദ്രമായിരുന്നു. എന്നാൽ അങ്ങോട്ടുള്ള യാത്ര വളരെ ക്ലേശകരമായിരുന്നു. തന്റെ ഗ്രാമത്തിൽനിന്ന് മൂന്ന് രാവും പകലും യാത്ര ചെയ്താൽ മാത്രമേ അവിടെ എത്താനാവൂ എന്ന കാര്യം മജീദ് മനസ്സിലാക്കി. ചെറുപ്പത്തിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ തവണ ബാപ്പയ്ക്കൊപ്പം അങ്ങോട്ട് പോയ ചില മങ്ങിയ ഓർമ്മകളുണ്ട്. ദുഷ്കരമായ മണലാരണ്യത്തിലൂടെ ഇത്തവണ താൻ ഒറ്റയ്ക്ക് പോകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മരുഭൂമിയിലൂടെയുള്ള യാത്രയ്ക്ക് പൊതുവെ ഒട്ടകങ്ങളെയാണ് ആശ്രയിച്ചിരുന്നത്. കച്ചവടക്കാരും ധനികരുമൊക്കെ ഒരുപാട് ഒട്ടകങ്ങളുള്ള യാത്രാസംഘങ്ങളുടെ സേവനം പ്രയോജനപ്പെടുത്താറുണ്ട്. എന്നാൽ ഇത്തരം സംഘങ്ങളോടൊപ്പം യാത്ര ചെയ്യുന്നത് ചെലവേറിയ ഏർപ്പാടാണ്. അതിനാൽ തന്നെ ഇടയ്ക്കിടെ യാത്ര ചെയ്യേണ്ട പലരും സ്വന്തമായി ഒരു ഇടത്തരം ഒട്ടകത്തെ വാങ്ങി അതിനെ ആശ്രയിക്കുകയാണ് ചെയ്തിരുന്നത്. വാങ്ങുമ്പോൾ കുറച്ച് കാശ് ചെലവാകുമെങ്കിലും സ്വന്തം ഒട്ടകത്തെ ആശ്രയിക്കുന്നതായിരുന്നു ലാഭം. എത്രയും പെട്ടന്ന് പോകേണ്ടതിനാൽ ഒരു ഒട്ടകത്തെ വാങ്ങാൻ മജീദ് തീരുമാനിച്ചു.

തന്റെ കൈയ്യിലുള്ള പണത്തിന്റെ നല്ലൊരു ഭാഗം ചെലവഴിച്ച് ഒരു ഒട്ടകത്തെ വാങ്ങുക എന്ന സാഹസത്തിന് മുതിർന്ന ആ ബാലൻ കന്നുകാലിചന്തയിലേക്ക് നടന്നു.
കമ്പോളത്തിന്റെ കിഴക്ക് ഭാഗത്തായിരുന്നു കഴുതകളുടെയും ഒട്ടകങ്ങളെടെയും കച്ചവടം നടന്നിരുന്നത്. ഒട്ടകങ്ങളെ വിൽക്കുന്ന സ്ഥലത്തിന്റെ ഒരറ്റത്ത് മികച്ച, വിലകൂടിയ, ഭംഗിയുള്ള ഒട്ടകങ്ങളായിരുന്നു ഉണ്ടായിരുന്നത്. മറുവശത്തേക്ക് നടക്കുന്തോറും വിലയും, ഭംഗിയും, ചിലപ്പോൾ ആരോഗ്യവും കുറഞ്ഞ ഒട്ടകങ്ങളായിരുന്നു ഉണ്ടായിരുന്നത്. തന്റെ കൈയ്യിലുള്ള തുച്ഛമായ തുകകൊണ്ട് ഒരു ഒട്ടകത്തെ സ്വന്തമാക്കാമെന്ന വിശ്വാസത്തിൽ അവൻ മുന്നോട്ട് നടന്നു. ഒരുപാട് നടന്നതിനുശേഷം ഒട്ടകവിപണിയുടെ ഒരറ്റത്തെത്തി. അവിടെ ഒരു ഒട്ടകത്തെ കണ്ടു. അതിനെ വിൽക്കാനിരിക്കുന്ന മുതലാളിയുമായി അൽപം ചർച്ച ചെയ്തു. തൻറെ പക്കലുള്ള തുച്ഛമായ പണത്തിന് അതിനെ ലഭിക്കും. ആ ജീവിയെ അവൻ വിശദമായി നോക്കിയപ്പോൾ അത് പല മുറിവുകളുമുള്ള, ആരോഗ്യം കുറഞ്ഞ ഒട്ടകമാണെന്ന് മനസ്സിലായി. അതിന്റെ ക്രൂരനായ മുതലാളി അതിനെ എങ്ങനെയങ്കിലും വിറ്റൊഴിവാക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്.

തന്നെപ്പോലെ ദൈന്യാവസ്ഥയിലായ ആ ഒട്ടകത്തോട് മജീദ് നിരാശയോടെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: “ഈ അവസ്ഥയിൽ നിന്നെ വാങ്ങി യാത്ര ചെയ്യാൻ എനിക്ക് തോന്നുന്നില്ല. അത് പീഢനത്തിന് തുല്യമായിരിക്കും.”
“ഇല്ല. നീ എന്നെ വാങ്ങണം!” ഒട്ടകം മറുപടി നൽകി. ഒട്ടകം സംസാരിച്ചത് കേട്ടപ്പോൾ അവൻ ഞെട്ടി.

നിനക്ക് സംസാരിക്കാനാകുമോ? മജീദ് ചോദിച്ചു. “എനിക്ക് സംസാരിക്കാനാകും. ഞാൻ ചിരിക്കുകയും കരയുകയുമൊക്കെ ചെയ്യാറുണ്ട്. എന്നാൽ അവയൊക്കെ എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും കേൾക്കാനാവില്ല.” ഒട്ടകം പറഞ്ഞു.
"നിന്റെ മുതലാളി നീ പറയുന്നത് കേൾക്കാറുണ്ടോ?
ഒട്ടകം പറഞ്ഞു; “ഹൃദയത്തിൽ കരുണയും അനുകമ്പയും ഉള്ളവർക്കേ ഞാൻ പറയുന്നത് കേൾക്കാനാവൂ. ഇതിനാലാണ് എന്റെ മുതലാളിക്ക് എന്റെ വാക്കുകൾ കേൾക്കാൻ സാധിക്കാത്തതും താങ്കൾക്ക് അത് കേൾക്കാൻ കഴിയുന്നതും.”

“അവശനായ നിന്നെയുപയോഗിച്ച് ഞാൻ സവാരി ചെയ്താൽ നിനക്ക് ബുദ്ധിമുട്ടാവില്ലേ? അത് വേണ്ട.” മജീദ് പറഞ്ഞു.

ഒട്ടകം വികാരധീനനായി പറഞ്ഞു; “നിങ്ങൾ എന്നെ വാങ്ങുന്നതിൽ അധികം വേദനിക്കേണ്ടി വരില്ല. അത് എനിക്കും ഉപകാരമാകും. എന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ആഗ്രഹങ്ങളിലൊന്നാണ് എന്റെ ജന്മനാടായ മരുഭൂമിക്കപ്പുറത്തെ മഹാനഗരത്തിൽ വച്ചുതന്നെ മരിക്കുക എന്നത്. നിങ്ങൾ എന്റെ പുറത്ത് അങ്ങോട്ട് നടത്താൻ പോകുന്ന യാത്ര എന്റെ അവസാനത്തെ യാത്രയാണ്.അത് ഞാൻ പൂർത്തിയാക്കും. എന്റെ ഈ ആഗ്രഹം സാധിച്ചുതരില്ലേ?”

“തീർച്ചയായും.” വളരെ വിഷമത്തോടെ മജീദ് പറഞ്ഞു. ഉടൻ തന്നെ അവൻ ഒട്ടകത്തിന്റെ മുതലാളിയുമായി വിലപേശാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ അധികം വിലപേശലിന് സമ്മതിക്കാതെ സാമാന്യം

നല്ലൊരു തുകയ്ക്കാണ് മുതലാളി വിൽപന നടത്തിയത്. ഒട്ടകത്തെയും കൂട്ടി യാത്രയ്ക്കുള്ള അവസാനവട്ട ഒരുക്കങ്ങൾക്കായി വീട്ടിലേക്ക്. പിറ്റേന്ന് രാവിലെ യാത്ര തുടങ്ങി.

നടന്നു തുടങ്ങിയപ്പോൾ മജീദ് ഒട്ടകത്തിന്റെ ചെവിയിലോതി; "നീ എന്നെ മുതലാളിയായിട്ടല്ല, ഒരു സഹോദരനായി കണ്ടാൽ മതി." ഇരുവരും മണലാരണ്യത്തിലൂടെ പൊള്ളുന്ന വെയിലിൽ യാത്ര ചെയ്തു. ഇടയക്ക് മജീദ് നടക്കും. അവൻ നടന്ന് തളരുമ്പോൾ തന്റെ പുറത്ത് കയറാൻ ഒട്ടകം സ്നേഹപൂർവ്വം നിർബന്ധിക്കും. തമ്പടിക്കാൻ വലിയ കൂടാരങ്ങളില്ലാത്ത അവൻ തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ഒട്ടകത്തിന്റെ ചാരെയാണ് ഉറങ്ങിയത്.ഒന്നാം രാവും പകലും വലിയ പ്രശ്നങ്ങളില്ലാതെ കടന്നുപോയി.

രണ്ടാം ദിനത്തിലെ യാത്രയിൽ ആദ്യത്തെ ഏതാനും മണുക്കൂറുകളിൽ അവർ ഏറെ ദൂരം താണ്ടി. ഉച്ചയോടെ കാലാവസ്ഥ മാറിത്തുടങ്ങി. ഒട്ടകം പറഞ്ഞു; "മരുഭൂമിയുടെ രൗദ്രഭാവം നാം കാണാൻ പോകുന്നു. മണൽക്കാറ്റ് വരുന്നതിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളാണ് ഇപ്പോൾ കാണുന്നത്." മജീദ് ചോദിച്ചു; ഇനി നാം മുന്നോട്ട് പോകണമോ?

"നിനക്ക് ആ മഹാനഗരത്തിൽ എത്രയും പെട്ടന്ന് എത്തണമെന്നുണ്ട്. ഈ മണൽക്കാറ്റ് കാരണം നമ്മുടെ യാത്ര നീളുമോ എന്ന പേടിയുണ്ട്. ശരിയല്ലേ?"
"എനിക്ക് അങ്ങനെയൊരു വിഷമം ഇല്ലാതില്ല." മജീദ് പറഞ്ഞു.
ഒന്നു ആലോചിച്ച ശേഷം ഒട്ടകം പറഞ്ഞു; "ചില പ്രശ്നങ്ങൾ വരുമ്പോൾ കുറച്ച് സമയത്തേക്ക് സ്വസ്ഥമായി ഇരിക്കുന്നത് നന്നായിരിക്കും. മാത്രമല്ല, ചില കാത്തിരിപ്പുകൾ നല്ലതാണ്. അതിന് നീ ക്ഷമ കാണിക്കണം." ഇത് കേട്ട മജീദ് തലയാട്ടി.

ഒട്ടകം തുടർന്നു; "മണൽക്കാറ്റിനിടയിലെ യാത്ര അപകടകരമാണ്. ദാ, ആ കാണുന്ന കുന്നിന്റെ ഒരു ഭാഗത്ത് തമ്പടിച്ച് ഇന്നത്തെ യാത്ര നിർത്താം.മണൽക്കാറ്റ് അടങ്ങിയശേഷം മതി ഇനിയുള്ള യാത്ര." അവർ സമീപത്ത് കണ്ട ഒരു കുന്നിൻചെരുവിൽ ചെന്നു.കുറച്ച് സമയത്തിന് ശേഷം ശക്തമായ മണർക്കാറ്റ് ആഞ്ഞുവീശാൻ തുടങ്ങി. ഒന്നും കാണാനാവാത്ത വിധം മണൽത്തരികളും പൊടിയും പരിസരത്തെങ്ങും നിറഞ്ഞു.കൈയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന തുണികളും മറ്റും സൂക്ഷിക്കാൻ നന്നേ പണിപ്പെട്ടു.

മജീദിന് ഇടയ്ക്ക് ശ്വാസംമുട്ടുന്നതുപോലെ തോന്നി.എന്നാൽ അവൻ കൂടുതൽ ഭയപ്പെട്ടത് ഒട്ടകത്തിന്റെ ആരോഗ്യത്തെപ്പറ്റിയാണ്. ഒട്ടകത്തിന്റെ തല മൂടുംവിധം ഒരു തുണി കെട്ടികൊടുത്തു. എന്നാൽ തന്നെപ്പറ്റി ഇത്രയും പേടിക്കേണ്ടതില്ലെന്ന് ഒട്ടകം പറഞ്ഞു.

യാത്രയുടെ രണ്ടാം ദിവസം ഉച്ചയ്ക്ക് തുടങ്ങിയ മണൽക്കാറ്റ് ശമിച്ചത് പിറ്റേന്ന് രാവിലെയോടെയാണ്.അതിരാവിലെ ഉണർന്ന അവർ യാത്ര തുടർന്നു.നടന്നു പോകുന്നതിനിടയിൽ ഒരു വൃദ്ധൻ തളർന്നു വീഴുന്നത് മജീദ് കണ്ടു. അവൻ ഓടിച്ചെന്ന് ആ വൃദ്ധനെ എഴുന്നേൽപ്പിച്ച് വെള്ളം കൊടുത്തു. ബോധം വീണ്ടെടുത്ത വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി; "ഞാൻ ഒരു കച്ചവടക്കാരനാണ്. യാത്രാസംഘത്തോടൊപ്പം എന്റെ സ്വദേശമായ മഹാനഗരത്തിലേക്ക്

പോകുംവഴി ഇന്നലെയുണ്ടായ മണൽക്കാറ്റിൽ എനിക്ക് വഴിതെറ്റി.ഞാൻ യാത്രാസംഘത്തെ അന്വേഷിച്ച് ഒത്തിരി ദൂരം നടന്നു. മോന്റെ മുമ്പിൽ എത്തിയത് കൊണ്ട് ഇപ്പോൾ ജീവനോടെയിരിക്കുന്നു."

അൽപനേരത്തെ വിശ്രമത്തിനുശേഷം മൂവരും യാത്ര പുനഃരാരംഭിച്ചു.ഇടയ്ക്ക് ഒട്ടകത്തിന്റെ കാലിന് വേദന തോന്നിയപ്പോൾ മജീദ് തനിക്കറിയാവുന്നത് പോലെ തുണി വച്ചുകെട്ടി. തുകൽ സഞ്ചിയിൽ കരുതിയ വെള്ളവും കുടിപ്പിച്ചു.ഒട്ടകത്തോട് ഈ ബാലൻ കാണിച്ച സ്നേഹത്തിന് ആ വൃദ്ധൻ സാക്ഷിയായി. അന്നത്തെ യാത്രയ്ക്കിടയിൽ മജീദും വൃദ്ധനും ഒരുപാട് സംസാരിച്ചു. ഈ വൃദ്ധൻ താൻ പോകുന്ന മഹാനഗരത്തിലെ ഒരു ധനിക വ്യാപാരിയാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കി. തനിക്ക് ഒരു ജോലി തരുമോ എന്ന് ചോദിക്കാൻ മജീദിന് തോന്നി. എന്നാൽ അൽപം അലോചിച്ച ശേഷം അതിന് മുതിർന്നില്ല.

അന്നേദിവസം വൈകീട്ട് അവർ ഒരു മരുപ്പച്ചയിലെത്തി. മജീദ് രക്ഷിച്ച വൃദ്ധൻ നേരത്തെ ഭാഗമായിരുന്ന യാത്രാസംഘവും അവിടെ യാദൃശ്ചികമായി വന്നു.ആ യാത്രാസംഘത്തിലുണ്ടായിരുന്ന പലരും ഈ വൃദ്ധനെ രക്ഷിച്ചതിന് മജീദിനോട് നന്ദി പറഞ്ഞു. അൽപ്പസമയത്തെ സന്തോഷത്തിന് ശേഷം എല്ലാവരും ആ മരുപ്പച്ചയിൽനിന്ന് പോയി തുടങ്ങി. പിരിയും മുമ്പ് വൃദ്ധൻ മജീദിനോട് പറഞ്ഞു; "നന്ദിയുണ്ട് മോനെ. നിനക്ക് നല്ലതേ വരൂ." അവനും ഒട്ടകവും വീണ്ടും യാത്ര തുടങ്ങി. ഒട്ടകം അതിന്റെ ജീവിതത്തിലെ അവസാന മണിക്കൂറുകളിലാണ് എന്ന ചിന്ത അവനെ വിഷമിപ്പിച്ചിരുന്നു.

നടക്കുന്നതിനിടയിൽ ഒട്ടകം മജീദിനോട് പറഞ്ഞു; "നീ ഒരു പുതിയ ജീവിതം തേടിയാണ് ആ മഹാനഗരത്തിലേക്ക് പോകുന്നത്. ബാപ്പയെ നഷ്ടപ്പെട്ട വേദനയിലാണ് നീ ഈ യാത്ര നടത്തുന്നത്. അതിന്റെമേൽ മറ്റൊരു വിഷമം കൂടി നീ പേറേണ്ടതുണ്ടോ?" നിറമിഴികളോടെ അവൻ അതു കേട്ടുനിന്നു. ഒട്ടകം തുടർന്നു; "എന്റെ ജീവിതസായാഹ്നത്തിലെ ഒരു വലിയ ആഗ്രഹമാണ് നീ സാധിച്ചുതരുന്നത്. നീയില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ആ ക്രൂരനായ മുതലാളിയുടെ വീട്ടിൽ വേദനയോടെ ഞാൻ മരിക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ സംതൃപ്തിയോടെയാണ് ഈ അവസാന മണിക്കൂറുകളിൽ ഞാൻ നടക്കുന്നത്."

തുടർന്നുള്ള മണിക്കൂറുകളിൽ ഒട്ടകത്തിന്റെ ആരോഗ്യം ക്ഷയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അൽപ്പസമയം ഒരു സ്ഥലത്ത് വിശ്രമച്ചതൊഴിച്ചാൽ ആ രാത്രി മുഴുവൻ അവർ ഉറങ്ങാതെ നടക്കുകയായിരുന്നു. പിറ്റേന്ന് രാവിലെയായപ്പോൾ അവർ മഹാനഗരത്തിനടുത്ത് എത്തിയിരുന്നു. നഗരകവാടത്തിന് അടുത്തെത്താറായപ്പോൾ ഒട്ടകത്തിന് മുന്നോട്ട് നടക്കാൻ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ട് തോന്നി. അത് പതിയെ ഇരുന്നു. മജീദിനെ ഒരു നോക്ക് കണ്ടശേഷം കണ്ണുകൾ അടച്ചു. പിന്നീട് നിത്യമായ നിദ്രയിലേക്ക്. അവൻ അവിടെ അൽപ്പസമയം നിശബ്ദമായി നിന്നു. തന്റെ പ്രിയ സഹയാത്രികനെ, സുഹൃത്തിനെ, അവിടെ കുഴിച്ചുമൂടി. ഒട്ടകത്തിന്റെ അന്ത്യാഭിലാഷം പൂർത്തീകരിച്ചശേഷം അവൻ മഹാനഗരത്തിലേക്ക് നടന്നു.

ഒരു ജോലി തേടി അവൻ നഗരത്തിലെ കവലകളിലൂടെ ഒത്തിരി നടന്നു. പലയിടത്തും പലരോടും ഒരു ജോലിക്കായി അപേക്ഷിച്ചു. എന്നാൽ ഒരിടത്തും ജോലി ലഭിച്ചില്ല.

വൈകുന്നേരമായപ്പോൾ അന്നത്തെ തിരച്ചിൽ നിർത്തിയാലോ എന്ന് ആലോചിച്ചു. എങ്കിലും ഒന്നോ രണ്ടോ സ്ഥലത്തുകൂടി അന്ന് അന്വേഷിക്കാമെന്ന് തീരുമാനിച്ചു. അവൻ ഒരു ബംഗ്ലാവിലേക്ക് ചെന്നു. പ്രൗഢഗംഭീരമായ ആ വീടിന്റെ മുമ്പിൽ മൂന്ന് ഒട്ടകങ്ങളെ കെട്ടിയിട്ടിരുന്നു.അവിടെ കണ്ട ഒരാളോട് അവിടെ വല്ല ജോലിയുമുണ്ടോ എന്ന് തിരക്കുന്നതിനിടെ നീണ്ട മേലങ്കി ധരിച്ച ഒരു വൃദ്ധൻ പുറത്തുവന്നു. ഒരു നിമിഷം മജീദിനെ നോക്കിയ ശേഷം അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു; "ഇവിടെ ഒട്ടകങ്ങളെ നന്നായി നോക്കുന്ന ഒരാളെ വേണം. കയറിവാ മോനെ....."

ശ്രദ്ധിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ താൻ മരുഭൂമിയിൽ നിന്ന് രക്ഷിച്ച ധനിക വ്യാപാരിയാണ് തന്റെ മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്ന ഈ വലിയ മനുഷ്യനെന്ന് മജീദിന് മനസ്സിലായി. ഒട്ടേറെ കഷ്ടപ്പാടുകൾ നിറഞ്ഞ ഒരു യാത്രയ്ക്ക് ശേഷം ഒരു പുതിയ ജീവിതം തുടങ്ങാൻ അവൻ ആ ബംഗ്ലാവിലേക്ക് നടന്നുകയറി....

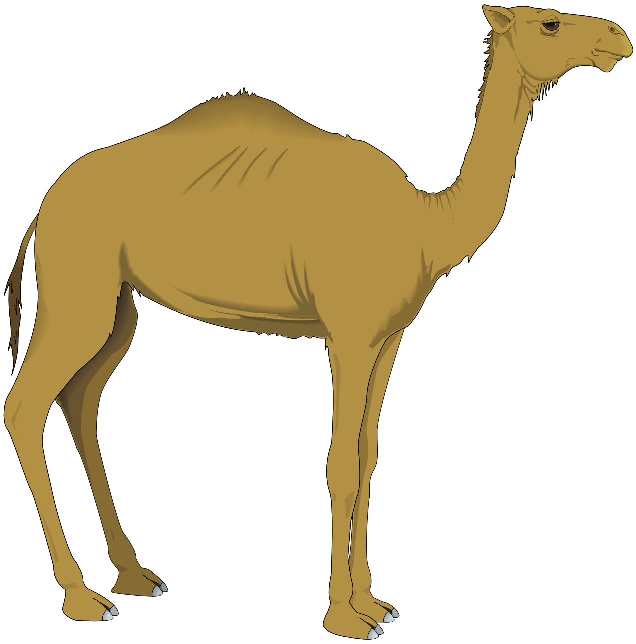

IHSAANA FATHIMA
SEMESTER VI
BSC MATHEMATICS

കാത്തിരിപ്പ്

പകലറിയാതെ
കടന്നുപോയ സന്ധ്യയ്ക്ക്
പ്രണാമം!
പകരം-
ഉദിച്ചുയർന്ന നിലാവിനോ
വന്ദനം!
ഇരുട്ടിന് കൂട്ടിരിക്കുമെൻ
സ്വപ്നങ്ങൾ
എരിഞ്ഞുതീർന്നുവോ?
വിരിഞ്ഞ പുഷ്പങ്ങൾ
വാടിത്തളർന്നു
ഉരുകി തീരുമാ മെഴുകുതിരി-
കെടാതെ ബാക്കിയായി;
മറഞ്ഞുപോയ ചെറുപുഞ്ചിരി
അടയാളമായി; നെടുവീർപ്പിട്ടു
കറുത്തിരുണ്ട കാഴ്ചകൾ
അതിഥികളായി മാറി
ശാന്തമായി നീലാകാശത്തിൽ
തഴുകി മുത്തമിട്ടു.
ചൂടു കാറ്റ് വീശിയടിച്ചു
ചിതറിയ നക്ഷത്രകൂട്ടവും-
ഉടഞ്ഞുപോയ മനവും-
താളംതെറ്റി മൂളി;
അന്ധകാരത്തിൽ
ശൂന്യമായി
കാത്തിരിപ്പിനു വിരാമം

വര
ADARSH T
2ND B.SC CHEMISTRY

ARTHANA SANTHOSH
SEMESTER-VI
B SC. PHYSICS

THE UNDELIVERED GIFT

She was not able to sleep that night. Delving through Instagram pages was so tiring. She wanted to find a perfect gift for her parents on their 25th wedding anniversary, which was coming within two weeks. Most shops were closed due to the pandemic. So online ordering was the only option. And to find a perfect present within an affordable price range required some hard work. Jini and her brother Jon were fully involved in it and forgot time was passing by. Suddenly, their doorbell rang. Their mother Reena was fast asleep. Jon ran to open the main door. It was their father James.

Stephen James is a businessman. He had gone to his native place to see his parents and siblings. Usually it used to be a family trip. James, Reena, Jini and Jon enjoyed those trips to James' native place. But since it was Corona, they were not able to go together. Only James went to visit his faraway family. He also had to collect some goods. So the trip was inevitable.

James was amazed to see his children on the doorstep because it was midnight. Reena came with sleepy eyes, took his bag, and sanitized it. James took a bath and went to sleep.

At last, Jini found a page which sold miniatures. She ordered a miniature work for her parents. The next day, James told everything about his trip and the things that happened during the past eight days. They ate the snacks which James had brought. Meanwhile, the miniature was ready within five days and Jini received a picture of the gift. She was so happy and paid for it online. That evening James had a headache. He went to sleep early. He had a severe fever when he woke up the next morning. He was taken to hospital and tested positive for Covid. After four days, the remaining three at home also felt uneasiness. They also test positive. Jini was so sad thinking how Corona had ruined her parents' 25th anniversary. Four of them were quarantined in their home. A notice was posted on their gate which said that the house was under government observation and nobody was allowed to enter the house.

Jini informed the artist who was making the present not to dispatch her order until she said so. Reena and Jini did the cooking because there was nobody to help them.

And neighbors were afraid to come to their house. After three days, Reena, Jini, and Jon were fine. They only had mild symptoms. However, James' condition worsened. He had suffocation. They called a nearby hospital to admit him. But there were no beds available. James was not eating any food. He was so tired. Reena sat next to him praying. Jini and Jon called many hospitals. But it was of no use. That night, the night before James' and Reena's 25th wedding anniversary, James passed away.

Jini was so broken. It was her first gift to her parents and it went undelivered.

SRAVYA K.K
SEMESTER II
BA MALAYALAM

ആ വസന്തം

കൊഴിഞ്ഞുപോയൊരു
വസന്തമാണെന്റെ ബാല്യം...
ഓർക്കുമ്പോളൊരു
വിങ്ങലായ്, പുഞ്ചിരിയായ്
മധുരിക്കുന്നൊരു നോവായ്
എന്നിലെവിടെയോ ഇന്നും
ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്നൊരു ബാല്യം...
കണ്ണിമാങ്ങ മുതൽ
കണ്ണാരംപൊത്തി കളിയിൽ
തുടങ്ങി മണ്ണപ്പം ചുട്ടൊരെന്റെ
കുട്ടികാലം...
മിട്ടായി പൊതിക്കുള്ളിലെ സന്തോഷവും
വീണുപൊട്ടിയ കാൽമുട്ടിലെ മുറിവും
ആദ്യാക്ഷരത്തിന്റെ മധുരവും
ഇന്നുമാ കാലത്തെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു...

ഒരിക്കൽ കൂടി തിരികെ
വന്നെങ്കിലെന്നോർത്തു പോവുന്നു...
കൈകോർത്ത് നടന്നൊരാ
വഴികളിലും കണ്ണാരം-
പൊത്തിയ മാവിൻ ചുവട്ടിലും
ഇന്നുമാ കാലത്തിന്റെ ഗന്ധമുണ്ട്...
ഏറെ പ്രിയമുള്ളൊരെന്റെ
ബാല്യത്തിന്റെ ഗന്ധം...
ഇന്നുമാ നേരങ്ങളൊക്കെയും
എന്നിലൊരു വസന്തമാണ്
യൗവ്വനത്തിനു മുന്നെ
കൊതിതീരാതടർന്നു പോയൊരു
വസന്തം.

VYSHNAV SREEJITH
SEMESTER-VI
B A ENGLISH

FOUR BOOKS : THAT CAN HELP YOU

1. CAN'T HURT ME – DAVID GOGGINS

Had kidney failure while running an ultramarathon, peed blood!!! Did he give up? No! He still ran the remaining 20+ miles. Yes it's the author of this book – David Goggins. He is one of the toughest human beings alive on the planet. In fact, he is the only member of the U.S. Armed Forces ever to complete training as a Navy SEAL, Army ranger and Air Force Tactical Air Controller. And also the former Guinness World Record holder for completing 4030 pull-ups in 17 hours, and have completed in more than 60 ultra-marathons, triathlons and ultra-triathlons.

I personally admire this book a lot. And it has completely changed my life. My workout intensity doubled, ran more miles, and completed many tasks which I would have abandoned halfway. All thanks to something I read from this book, the 40% rule – "When your mind is telling you you're done, you are really only 40% done."

Is this book worth reading?

Absolutely! This book will motivate you to the core and make you cent percent productive.

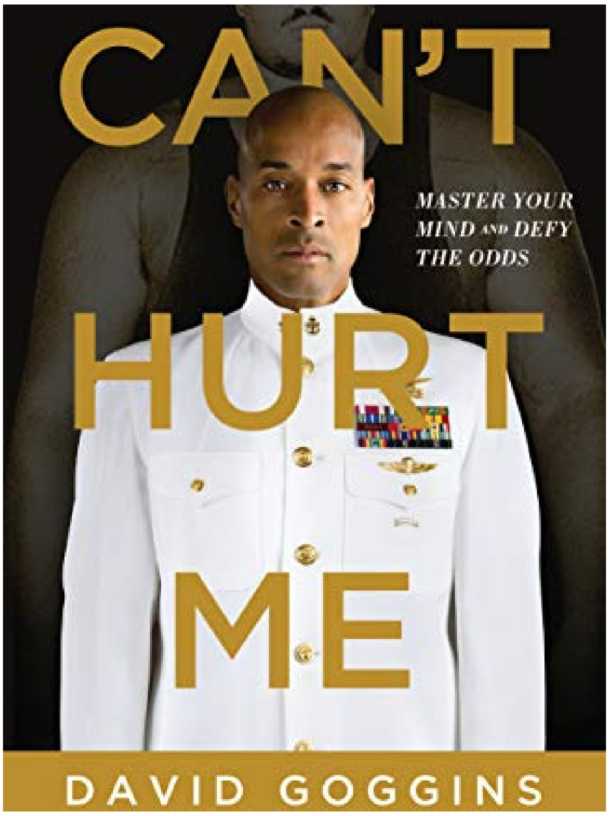

The author's inspiring life journey will help you go through dark times. As a child, the author faced both physical and mental abuse from his father. He was also accompanied by poverty. But his hard work and determination pulled him out of his dark phase and put him on the success streak.

My favourite quote from this book:

"It won't always go your way, so you can't get trapped in this idea that just because you've imagined possibility for yourself that you somehow deserve it. Your entitled mind is dead weight. Cut it loose. Don't focus on what you think you deserve. Take aim on what you are willing to earn!"

2. THE SUBTLE ART OF NOT GIVING A F*CK – MARK MANSON

Author of the book- Mark Manson tells us to give a limited amount of fucks, let go of things as they are not worthy and focus on what truly matters. It is a self help book, and helps you to be more practical and be realistic in life.

This book has helped me big time, my attitude towards many things changed from reading this book. When I was a kid, I thought having more money and luxury items would bring happiness. But it has nothing to do with happiness. Happiness depends on our mentality and he proves it with realistic examples.

Would I recommend this book?

Yes, to every person reading this book- this book has the power to change your thought process.

A simple change in attitude can bring a huge amount of positive things. And if you are suffering from anxiety, depression or PSTD, this book can definitely help you big time.

My favourite quote from this book:

“Unhealthy love is based on two people trying to escape their problems through their emotions for each other – in other words, they’re using each other as an escape. Healthy love is based on two people acknowledging and addressing their own problems with each other’s support.”

3. THE UNTETHERED SOUL – MICHAEL SINGER

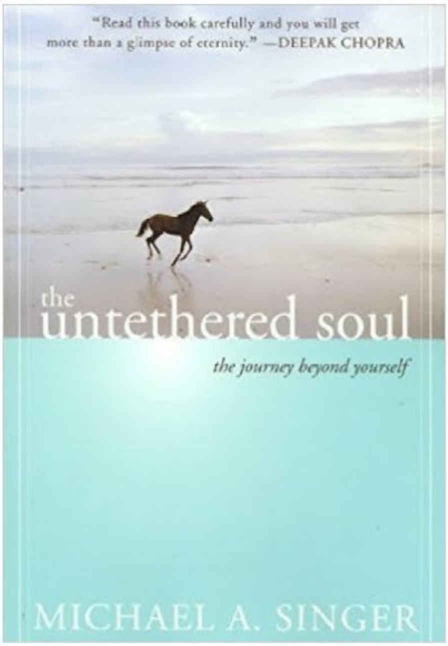

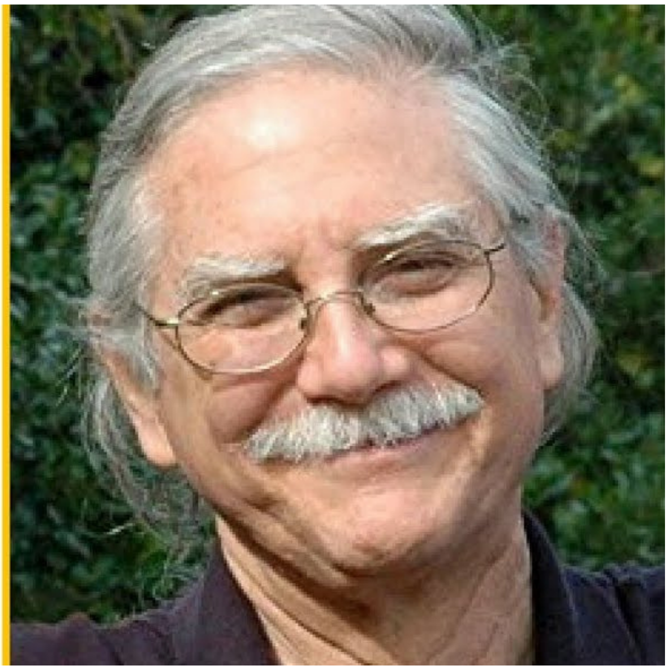

Michael Alan Singer is a bestselling author, a meditation centre founder, and a former software programmer. His two books, The Untethered Soul and The Surrender Experiment, were good New York Times bestsellers. The Untethered Soul describes that you can let go of your ego, harness your energy, expand beyond yourself and float through the river of life instead of blocking or fighting it.

Personally this book gave me immense peace, and will take you through a spiritual journey and help you heal from past trauma. I was going through a stressful period and every small thing demented me. I honestly wanted to get out of this phase, and it was my girlfriend who suggested this book which paved the way for relaxing days.

Is this book worth reading?

Yes of course. Have you ever felt like some voice is speaking from inside your head/mind? Whenever you are confused, agitated or stuck between two choices, this voice comes up and talks nonstop. And do you know how to control it? No? Then this book might help you in discovering it.

My favourite quote from this book:

"Eventually you will see that the real problem is not life itself. It's the commotion the mind makes about life that really causes the problems."

4. CRIME AND PUNISHMENT-FYODOR MIKHAILOVICH DOSTOEVSKY

Fyodor Mikhailovich Dostoevsky is a Russian novelist and short-story writer whose psychological penetration into the darkest recesses of the human heart combines with unsurpassed moments of illumination. Crime and Punishment focuses on the mental anguish and moral dilemmas of Rodion Raskolinkov.

I kicked off my fiction reading with Crime and Punishment. The author's raw and detailed story telling keeps you engaged until the end. The main character Rodion Raskolnikov is an impoverished ex- student in Saint Petersburg. And due to poverty, he formulates a plan to kill an unscrupulous pawnbroker for her money. There are many scenes that keep you frantic and send chills down the spine.
There are many scenes that keep you frantic and send chills down the spine.

Why you should (or shouldn't) read it –

If you are looking for self-help books, then it is not the one for you. And if you are a fiction or crime thriller lover, this is definitely for you. It would make the perfect gift for anyone who loves literature or fiction. Moreover, you can certainly find it in the drawing room rather than lavatory of anyone who brought the book.

My favourite quote from this book –

"The man who has a conscience suffers whilst acknowledging his sin. That is his punishment."

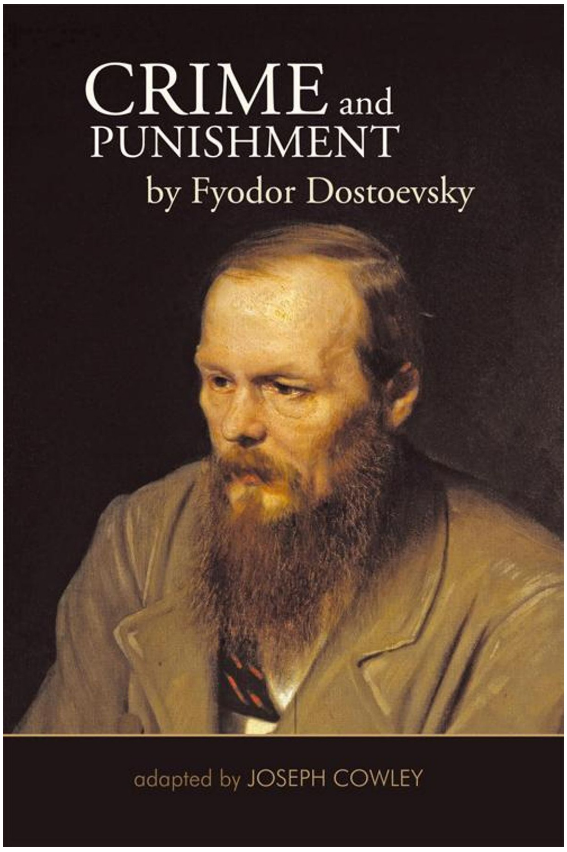

ALEN C BABU
SEMESTER-VI
B.A. ENGLISH

Night That Longs for Dawn

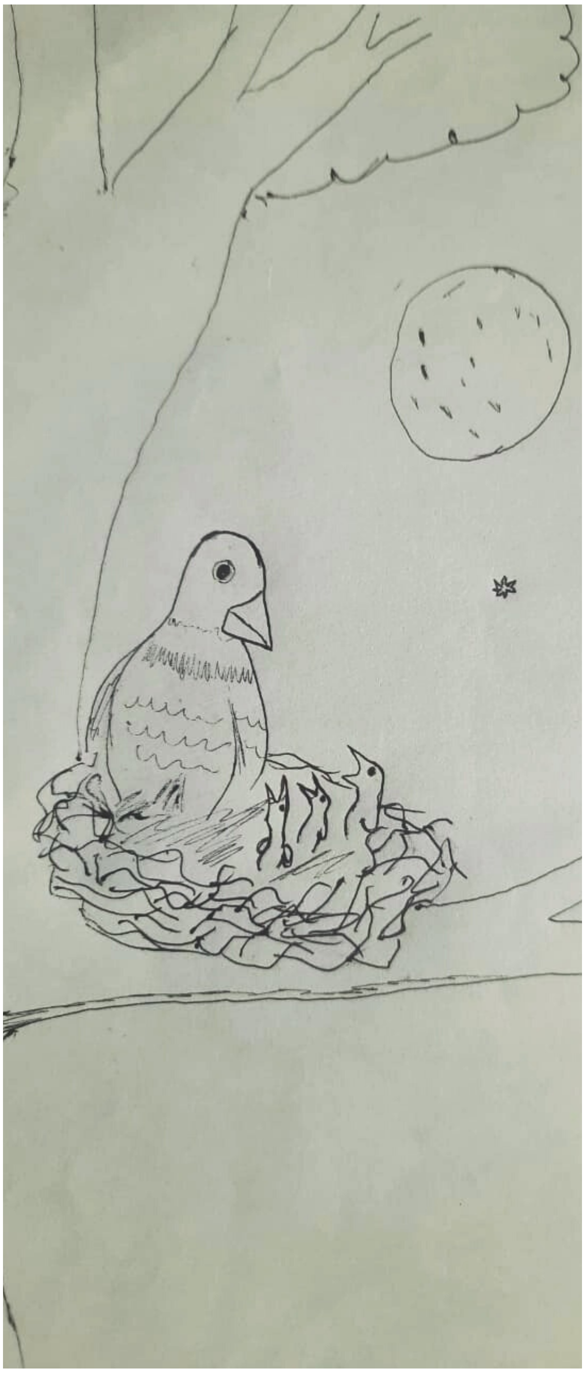

It was raining, windy and cold.
Things were going away from his hold.
The skies looked bleak-
And water seeped in through the leaks.

His mind was no different from outside.
It was stormy and turbulent inside.
It was longing for an end.
Tears were flowing through those cheeks.
Thinking of the problems left to mend.

There was a tree which swayed
In the storm; it lost its leaves,
Its branches were broken and beauty lost.
It still had one last branch.
It had a birds' nest and buds of hope.
It didn't give up when it was tough to cope.

A drenched bird rose with its babies
From their battered home and looked at him.
The buds were eager, waiting to bloom.
He too, had new buds of hope
And a will to rise, to greet the new dawn.

SHILPA K.
SEMESTER-IV
M.SC. BOTANY

മനസ്സിന്റെ താളിലായ്...

കാർമുകിൽ മഷിയിട്ട കണ്ണുകളാലവൾ
ചെമ്പനീർ പൂവിതൾ കണ്ടിരുന്നു.
അത്രമേൽ ഇഷ്ടമെന്നേറെ സ്വകാര്യമായ്
മനസ്സോടു മന്ത്രിച്ചിരുന്നു.

അനുരാഗമെന്നാരോ മീട്ടിയ തന്ത്രിയിൽ
കൈവിരൽ ചേർത്തവൾ വന്നിരുന്നു.
മനസ്സിൽ നീ ചാലിച്ച ഈണങ്ങളൊക്കെയും
പൊൻമുളം തണ്ടിനാൽ ശ്രുതിചേർത്തു.

മനസ്സിൽ വിരിഞ്ഞൊരാ പൂവിൻ ദളങ്ങളിൽ
മഞ്ഞുനീർ തുള്ളിപോൽ തഴുകിനിന്നു.
വാർമഴവില്ലിന്റെ ഏഴുനിറങ്ങൾപോൽ
ചിറകണിഞ്ഞൊരു കൊച്ചു സ്വപ്നമായ്.

ആത്മാവിനുള്ളിൽ തഴുകുന്നൊരോളങ്ങൾ
ഈറനണിഞ്ഞൊരാ ഓർമകളിൽ
ആരുമേ അറിയാതെ മനസ്സിന്റെ താളിലായ്
ഒരു പൊൻ മയിൽ പീലിയായ് ഇന്നും...

കാർമുകിൽ മഷിയിട്ട കണ്ണുകളാലവൾ
ചെമ്പനീർ പൂവിതൾ കണ്ടിരുന്നു.
അത്രമേൽ ഇഷ്ടമെന്നേറെ സ്വകാര്യമായ്
മനസ്സോടു മന്ത്രിച്ചിരുന്നു.

അനുരാഗമെന്നാരോ മീട്ടിയ തന്ത്രിയിൽ
കൈവിരൽ ചേർത്തവൾ വന്നിരുന്നു.
മനസ്സിൽ നീ ചാലിച്ച ഈണങ്ങളൊക്കെയും
പൊൻമുളം തണ്ടിനാൽ ശ്രുതിചേർത്തു.

മനസ്സിൽ വിരിഞ്ഞൊരാ പൂവിൻ ദളങ്ങളിൽ
മഞ്ഞുനീർ തുള്ളിപോൽ തഴുകിനിന്നു.
വാർമഴവില്ലിന്റെ ഏഴുനിറങ്ങൾപോൽ
ചിറകണിഞ്ഞൊരു കൊച്ചു സ്വപ്നമായ്.

ആത്മാവിനുള്ളിൽ തഴുകുന്നൊരോളങ്ങൾ
ഈറനണിഞ്ഞൊരാ ഓർമകളിൽ
ആരുമേ അറിയാതെ മനസ്സിന്റെ താളിലായ്
ഒരു പൊൻ മയിൽ പീലിയായ് ഇന്നും.....

ANASWARA B.P.
SEMESTER VI
B.SC. PHYSICS

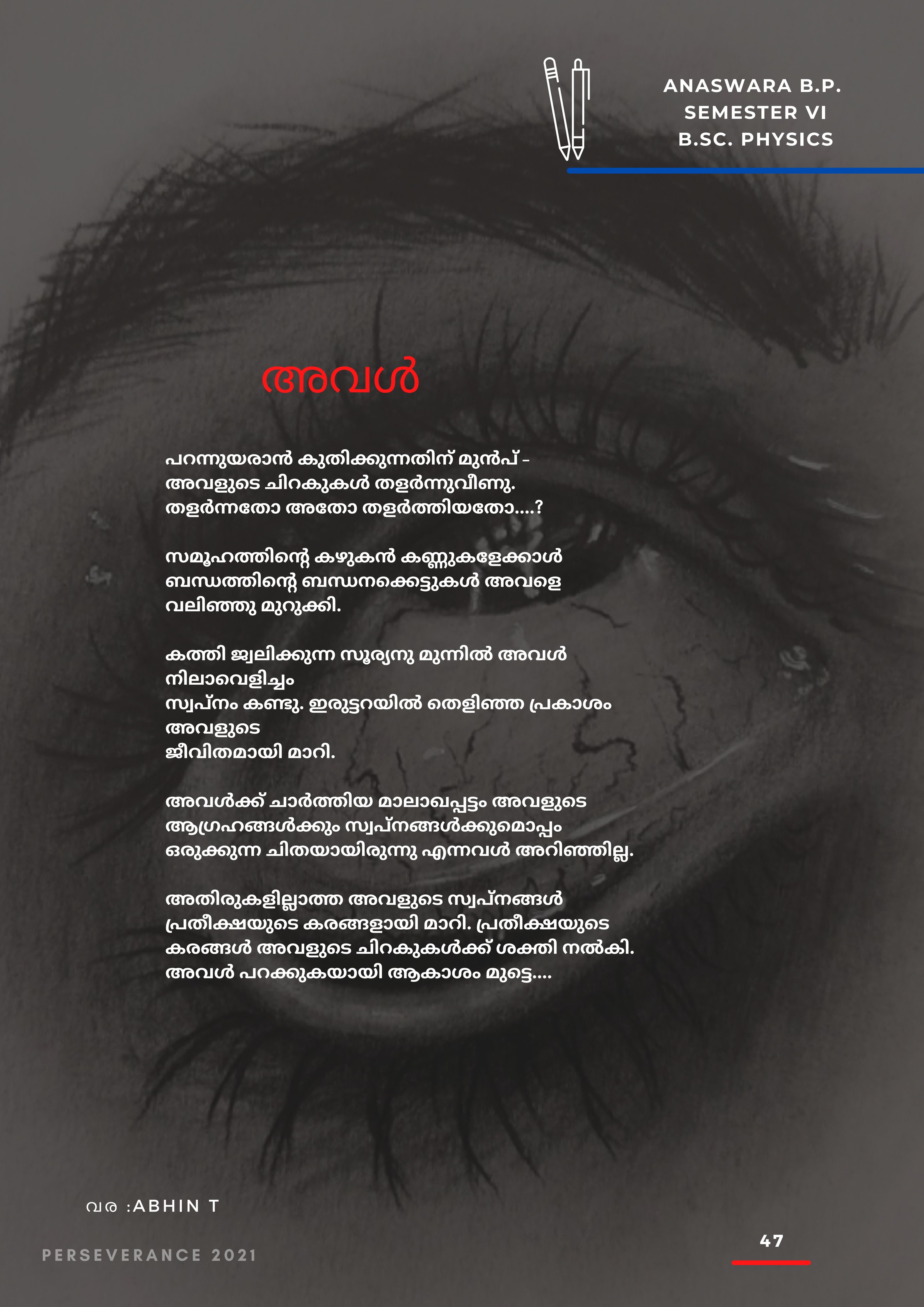

അവൾ

പറന്നുയരാൻ കുതിക്കുന്നതിന് മുൻപ് -
അവളുടെ ചിറകുകൾ തളർന്നുവീണു.
തളർന്നതോ അതോ തളർത്തിയതോ....?

സമൂഹത്തിന്റെ കഴുകൻ കണ്ണുകളേക്കാൾ
ബന്ധത്തിന്റെ ബന്ധനക്കെട്ടുകൾ അവളെ
വലിഞ്ഞു മുറുക്കി.

കത്തി ജ്വലിക്കുന്ന സൂര്യനു മുന്നിൽ അവൾ
നിലാവെളിച്ചം
സ്വപ്നം കണ്ടു. ഇരുട്ടറയിൽ തെളിഞ്ഞ പ്രകാശം
അവളുടെ
ജീവിതമായി മാറി.

അവൾക്ക് ചാർത്തിയ മാലാഖപ്പട്ടം അവളുടെ
ആഗ്രഹങ്ങൾക്കും സ്വപ്നങ്ങൾക്കുമൊപ്പം
ഒരുക്കുന്ന ചിതയായിരുന്നു എന്നവൾ അറിഞ്ഞില്ല.

അതിരുകളില്ലാത്ത അവളുടെ സ്വപ്നങ്ങൾ
പ്രതീക്ഷയുടെ കരങ്ങളായി മാറി. പ്രതീക്ഷയുടെ
കരങ്ങൾ അവളുടെ ചിറകുകൾക്ക് ശക്തി നൽകി.
അവൾ പറക്കുകയായി ആകാശം മുട്ടെ....

വര :ABHIN T

NAVANEETH .S
SEMESTER-VI
BA ENGLISH

LIFE

Hey you, it’s time
time to end the mess
this cliff makes me dizzy
the depth shows some hopes
Do I have to go on ?

Yes, this is the only way
the only way to be happy
the only way to end the misery
the only way to forget and to be forgotten

I don’t know , I am afraid
I am afraid of the pain
it will hurt them
like death and darkness
Do I have to go on ?

Don’t care about them
Your heart is bleeding
Your hopes are fading
This is your only way to heal and to be healed

Hey you, It’s not time
it’s time to go back
This is your only way
To heal and to be healed
I have changed my mind
Yes, This time shall too pass
This time shall too pass..

PUNYA N
SEMESTER VI
B.SC. BOTANY

പടിയിറക്കം

തിരിച്ചൊരിറക്കത്തിന്
പിരിഞ്ഞു പോകുവാൻ
മറക്കാതിരിക്കുവാൻ
നിറക്കൂട്ടുകളൊരുക്കി
പടിഞ്ഞാറിൻ നീലിമയിൽ
മയങ്ങുവാൻ സൂര്യൻ
ധ്യതിയിലാക്കടലിനെ
കാത്തിരിക്കുന്നു.
മയ്യഴിപ്പുഴ അറബിക്കടലിനോടു
കാതിലെന്തോ പിറുപിറുക്കുന്നു
ഇരവിനെ കരുതിയിരിക്കുവാനോ
കനകമലയോരത്തു കണ്ട വിശേഷമോ
തിരക്കിനൊറതിയെകാത്ത
പകലിൻ തീരത്തെവിടെയോ
കേട്ടവർത്തമാനം പങ്കിട്ടതോ ?
പടിഞ്ഞാറൻ കാറ്റിന്റെ
മർമ്മരം കേട്ടുറങ്ങുവാൻ
നേരം കലാലയമേ
ഞങ്ങൾതൻ പ്രതീക്ഷയെ
വാനോളമുയർത്തി നീ
ഇനിയുള്ള കാലം കരുത്തേു
പറയുവാനേറെയുണ്ടെങ്കിലും
തിരക്കൊഴിയാത്ത ജീവിത യാത്രയിൽ
സ്നേഹദീപമായ് വഴികാട്ടീടണേ
സഹപാഠികൾ, ഗുരുനാഥരേവർക്കും
നന്മകൾ, നേരുന്നു ഞാൻ
പടിയിറങ്ങട്ടെ

REGINA K P
SEMESTER-VI
B A ENGLISH

ഇന്നലകളിലേക്ക്... വട്ടം കൂടി.

മനസ്സിന്റെ പുസ്തകത്താളിൽ മയിൽപ്പീലിത്തുണ്ടുപോലെ കാത്തുവയ്ക്കാൻ മറക്കാനാവാത്ത ഒത്തിരി ഓർമ്മകൾ സമ്മാനിച്ചതാണ് മാഹി മഹാത്മാഗാന്ധി കോളേജിലെ എന്റെ മൂന്നുവർഷ പഠനകാലം കാലങ്ങൾ എത്ര മറഞ്ഞാലും ആ ഓർമ്മകൾ എന്നും എന്റെ മനസ്സിൽ മായാതെ നിലനിൽക്കുമെന്നതിൽ സംശയമില്ല.
കോളേജ് ജീവിതം ആസ്വദിച്ച ഏതൊരാൾക്കും പറയാനേറെയുണ്ടാകും, അവരുടേതായ ചില അനുഭവങ്ങൾ. അതുപോലെ സന്തോഷങ്ങളും ദുഃഖങ്ങളുമുള്ള കുറെയേറെ അനുഭവങ്ങൾ നിറഞ്ഞതാണ് എന്റെയും ഈ മൂന്നു വർഷ കോളേജ് ബിരുദ കാലഘട്ടം.
വാസ്തവത്തിൽ, കോളേജ് അതിർത്തിയിൽ വീടായതുകൊണ്ട് മാഹി കോളേജ് എനിക്കപരിചിതമായിരുന്നില്ല. ഓർമ്മവച്ച നാൾ മുതൽ കാണുന്ന കലാലയമാണ് മഹികോളജ്. കോളേജ് അന്തരീക്ഷം, കോളേജിനെക്കിറിച്ചു കേട്ടറിഞ്ഞ കഥകൾ, അവിടുത്തെ കുട്ടികളുടെ കളിചിരികൾ, ആഘോഷങ്ങൾ എന്നിവയൊക്കെ കുട്ടിക്കാലം മുതലേ എന്നെ ആകർഷിച്ചിരുന്നു.അന്നൊക്കെ കോളേജ് മുൻവഴിയിലൂടെ അടുത്തുള്ള എന്റെ സ്കൂളിലേക്ക് പോകുമ്പോഴൊക്കെയും മനസ്സിൽ +2 വിനു ശേഷം അവിടെ പഠിക്കണമെന്ന് എനിക്കേറെ മോഹമായിരുന്നു. എന്നാൽ, കോളേജിന്റെ ചുറ്റുമതിൽക്കെട്ടുകൾ കണ്ടുവളർന്ന എനിക്ക് 19-ാം വയസ്സിൽ മാഹി മഹാത്മാഗാന്ധി കോളേജിൽ ചേർന്ന് പഠിക്കാനുള്ള ഭാഗ്യം ലഭിച്ചു. ഇപ്പോൾ മൂന്നാം വർഷ ബിരുദ വിദ്യാർത്ഥിനിയായി ഈ അനുഭവക്കുറിപ്പ് എഴുതിന്നത് സന്തോഷത്തോടൊപ്പം ഏറെ ദുഃഖകത്തോടും കൂടെയാണ് ദുഃഖത്തിനു കാരണം, വെറും രണ്ടു വർഷങ്ങൾ മാത്രമാണ് എനിക്ക് എന്റെ കോളേജ് ജീവിതം ആസ്വദിക്കാൻ സാധിച്ചത് എന്നെള്ളതാണ്.അതായത്, ലോകമെമ്പം ഒരു കൊടുങ്കാറ്റു പോലെ പടർന്നു പിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കോവിഡ് 19 മഹാമാരി കാരണം ഈ 3-ാം വർഷം കോളേജിൽ പോകുവാനുള്ള അവസരം നമുക്ക് നഷ്ടമായിരിക്കുകയാണ്.
എല്ലാ മനുഷ്യടെയും ജീവിതത്തിൽ ഈ മഹാമാരി ഒരു കരിനിഴലായി മാറ്റികൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. എല്ലാം അടച്ചിടുകയും വീട്ടിൽ നിന്ന് പുറത്തുപോവാനാകാതെ പ്രതിസന്ധികളും നേരിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ സാഹചര്യത്തിൽ ഗവൺമെന്റ് മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്ന എല്ലാ നിർദ്ദേശങ്ങളും പാലിച്ച് വീട്ടിൽ നിൽക്കുക എന്നത് അനിവാര്യം തന്നെയാണ്. വാസ്തവത്തിൽ, എല്ലാ കുട്ടികൾക്കും അവരവരുടെ സ്കൂൾ-കോളേജ് ജീവിതകാലം ഇപ്പോൾ ആസ്വദിക്കാൻ കഴിയാതായി കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. പരസ്പരം നേരിൽ കാണാനാവാതെ സംസാരിക്കാനാവാതെ ഈ അവസാനവർഷം ഓൺലൈൻ ക്ലാസുകളിലൂടെ കടന്നു പോയി കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിൽ ദുഃഖമുണ്ടെങ്കിലും വീട്ടിൽ സുരക്ഷിതമായിരിക്കുക എന്നത് എല്ലാവരുടെയും കടമയാണ്. എത്രയും പെട്ടെന്ന് ഈ അവസ്ഥകൾ മാറണമെന്ന പ്രാർത്ഥനയാണ്.

എല്ലാവർക്കുമെന്ന പോലെ എനിക്കും മാഞ്ഞുപോയ സന്തോഷങ്ങൾ നമ്മുടെ എല്ലാവരുടെയും ജീവിതത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുവരും എന്ന പ്രതീക്ഷയോടെ ഞാനും കാത്തിരിക്കുകയാണ്.
എന്നാൽ പടിയിറങ്ങാൻ സമയമാവുകയാണ്. ബാക്കി നിൽക്കുന്ന മൂന്നു മാസത്തിൽ ഇനി എന്നു കാണും നമ്മൾ എന്ന ചോദ്യത്തിലാണിപ്പോൾ എല്ലാവരും. എങ്കിലും എനിക്ക് കോളേജിലുള്ളപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്ന രണ്ടു വർഷക്കാലം ഒത്തിരി നല്ല ഓർമ്മൾ സമ്മാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. എടുത്തു പറയേണ്ട ധാരാളം കാര്യങ്ങളുണ്ട്.
അതിൽ എനിക്കേറുവയും പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ് കോളേജിലെ നമ്മുടെ അധ്യാപകരും സഹപാഠികളും തന്നെയാണ്. ഒരിക്കലും മറക്കാനാവാത്തതാണ് കോളേജിലെ നമ്മുടെ ഓരോ അധ്യാപകരെയും സഹപാഠികളേയും. യഥാർത്ഥത്തിൽ, നമ്മുടെ അധ്യാപകരിൽ നിന്നും മൂന്നും വർഷം പഠിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതിൽ നമ്മൾ ഓരോ വിദ്യാർത്ഥികളും തീർത്തും ഭംഗമുള്ളവരാണ്.
എനിക്ക് അറിവുകൾ പകർന്നു തന്നതും, നമ്മളെ പഠനത്തിലും കഴിവിലും പ്രോത്സാപനം നൽകിയതും, സ്വപ്നങ്ങളെ പിന്തുടരാനും എന്തെങ്കിലും നമ്മൾ അവിടെ എത്തിപ്പെടുമെന്ന പ്രചോദനം നൽകിയതുമെല്ലാം നമ്മുടെ പ്രീയപ്പെട്ട അധ്യാപകരാണ്. പാഠ്യവിഷയങ്ങൾ മാത്രമല്ല ജീവിതത്തിൽ പ്രാവർത്തികമാക്കേണ്ട ധാരാളം കാര്യങ്ങളും അറിവും നമ്മുടെ അധ്യാപകർ നമുക്ക് പറഞ്ഞുതന്നിട്ടുണ്ട്. ജീവിത വിജയത്തിനാവശ്യമായ ഉപദേശങ്ങളിലൂടെ,പോത്സാഹനങ്ങളിലൂടെ ചിന്തിക്കാനും പ്രവർത്തിക്കാനും നമ്മേ പ്രേരിപിച്ച നമ്മുടെ നല്ല അധാപകർ തന്നെയാണ് കോളേജിലെ മികച്ച ഒന്നായി എനിക്ക് തോന്നിയത്.

രണ്ടാമതായി, എന്റെ പ്രിയ സുഹൃത്തുക്കൾ ആണ് .എന്റെ സന്തോഷത്തിലും ദുഃഖത്തിലും കൂടെനിന്ന എന്റെ പ്രിയ സഹപാഠികൾ. ഏത് പ്രതിസന്ധിയിലും എനിക്ക് കരുത്തും, സഹായവും, പ്രോത്സാഹനവും നൽകിയ എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട കൂട്ടുകാരേയും, അവമായുള്ള രസകരമായ നിമിഷവും തമാശകളും ഒക്കെ മറക്കാനാവാത്തതാണ്.അതേ... മനസ്സിൽ എന്നും വസന്തം വിരിയിച്ച നമ്മുടെ അധ്യാപകരെയും സഹപാഠികളെയും ജീവിതത്തിൽ ഒരിക്കലും മറക്കാൻ കഴിയില്ല. അതു കൊണ്ടു തന്നെ, ഇവരെ പിരിയുക എന്നത് എല്ലാ വിദ്യാർഥികളെയും പോലെ എനിക്കും വേദനാജനകമായ കാര്യം തന്നെയാണ്.

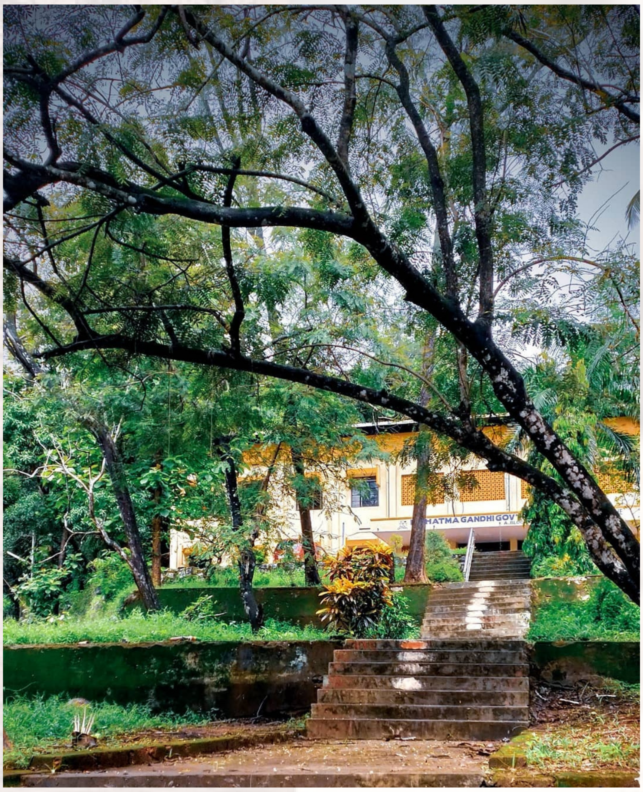

യഥാർത്ഥത്തിൽ, അറിവ് സമ്പാദിക്കാൻ മാത്രം കൂടിയിരുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളോ അല്ലെങ്കിൽ അതിനു വേണ്ടി വന്നുചേർന്നിരുന്ന കെട്ടിടമോ ആയിരുന്നില്ല നമ്മുടെ കലാലയം. അതിലൊക്കെ ഉപരി മറ്റേതൊക്കെയോ തരത്തിൽ മാഹി കോളേജ് ഞങ്ങളെ ആകർഷിച്ചിരുന്നു.കോളേജിൽ ചുറ്റുമുള്ള പ്രകൃതിരമണീയമായ കാഴ്ച്ചകൾ, സൗഹൃദപരമായ അന്തരീക്ഷം ക്ലസ്മുറികൾ, ലൈബറികൾ, പാരഡൈസ് മുതലായവയൊക്കെ കോളേജിലെ ആകർഷണീയത നിറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളിൽ ചിലതാണ്. അതുപോലെ, കോളേജിൽ നിന്നും എനിക്ക് ലഭിച്ച ചില അവിസ്മരണീയമായ ദിവസങ്ങൾ മനസ്സിന്റെ കോണിൽ എന്നും സൂക്ഷിക്കാനുള്ള നല്ല ഓർമകളാണ്. അതിൽ തിരികെ വിളിക്കാൻ എനിക്കേറ്റവുമിഷ്ടം കൂട്ടുകാരുമായി പങ്കിട്ട ചില നിമിഷങ്ങളാണ്. കഴിഞ്ഞ രണ്ടു വർഷം കൂട്ടുകാരുമൊത്ത് കളിച്ചും ചിരിച്ചും സ്നേഹിച്ചും കലഹിച്ചുമുള്ള ദിവസങ്ങൾ മനസ്സിൽ നിന്നും മായികയില്ല. അത്പോലെ തന്നെ, ഇണങ്ങിയും പിണങ്ങിയും കടന്നു പോയ നിമിഷങ്ങൾ, ചെയ്ത് കൂട്ടിയ മണ്ടത്തരങ്ങൾ, വൈകി കയറിയ ക്ലാസ്മുറികൾ, ക്ലാസ്സ്കട്ടു ചെയ്ത് പാരഡൈസിലെ തണൽ മരച്ചോട്ടിലെ ഒത്തുചേരലുകൾ, അവിടെ നിന്നിള്ള വായനോട്ടങ്ങൾ, ഞങ്ങളുടെ സെൽഫികൾ, പിന്നീട് വൈകി ടീച്ചേഴ്സസിന്റെ മുന്നിലൂടെ ഓടിക്കിതച്ച് കയറുന്ന ക്ലാസുകൾ, പഠിപ്പിക്കുന്ന സമയം ടീച്ചറുടെ കണ്ണ് വെട്ടിച്ചെഴുതുന്ന

അസൈൻമെന്റുകൾ, പരീക്ഷ തലേന്ന് മാത്രം നോക്കാറുള്ള ചില പുസ്തകങ്ങൾ, കൈയിട്ടുവാരിയും പങ്കുവെച്ചും കാലിയാക്കിയ ചോറ്റുപാത്രങ്ങൾ,ലഞ്ച് ബ്രേക്ക് സമയത്തെ അയലത്തെ ക്ലാസിലെ കറക്കങ്ങൾ, പിന്നീട് പാതിമങ്ങിയ ഉച്ചതിരിഞ്ഞ പിരിയുടുകൾ.ഒഴിവു സമയത്തെ കുസൃതികൾ, കൊച്ചു കൊച്ചു വർത്തമാനങ്ങൾ, തമാശകൾ എന്നിവയെല്ലാം ഇന്നലെ കഴിഞ്ഞപോലെ എന്റെ മനസ്സിൽ വിരുന്നെത്തുകയാണ് .ഓർമ്മിക്കാൻ ഒരുപിടി നല്ല ഓർമ്മകൾ ഇനിയും ധാരാളമുണ്ട് അതിൽ ഏറ്റവും മറക്കാനാവാത്തത് ഒരോ വർഷത്തിലും നടത്താറുള്ള ആഘോഷങ്ങളാണ്.കോളേജിലെ വർണ്ണശബളമായ ഓണപരിപാടിയും, പുതിയ കൂട്ടുകാരെ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നതും സീനിയർ ജൂനിയർ ബന്ധം ആരഭിക്കുന്നതുമായ ഫ്രേഷേഴ്സ് ഡേയും, അപതീക്ഷിതമായ പിറന്നാൾ ആഘോഷങ്ങളും,വേറിട്ട ഭക്ഷണചി നൽകിയ ഫുഡ് ഫെസ്റ്റും, നിറങ്ങളുടെ ഉത്സവമായ ഹോളിയും, കോളേജ് സ്പോർട്സ് ഡേയും, ആർട്ട്സ്ഡേയും ഒരിക്കലാം മറക്കാനാവാത്തതാണ്. ഇങ്ങനെ ഒരുപാട് നല്ല നിമിഷങ്ങൾ, ഓർമ്മകൾ സമ്മാനിച്ച കൊച്ചു സ്വർഗം ആണ് ഞങ്ങൾക്ക് ഞങ്ങളുടെ കോളേജ്. എന്നാൽ കോളേജിലെ അവസാനവർഷം ഇത്തരം ആഘോഷങ്ങൾ നഷ്ട്ടമാകുമെന്ന് നാം ഒരിക്കലും സ്വപ്നത്തിൽകൂടെ ചിന്തിച്ചിരുന്നില്ല യഥാർത്ഥത്തിലിപ്പോൾ, ഞങ്ങളെല്ലാവരും പിന്നെയും ഒന്നിച്ചിരിക്കുന്ന ആ ദിവസത്തിനായി ഞാനും എന്റെ കൂട്ടുകാരും കാത്തിരിക്കുകയാണ്.

ഇനി അവസനക്ലാസ് കഴിയുമ്പോൾ നെഞ്ചിൽ ഒരു വിങ്ങലായിരിക്കി എന്നുറപ്പാണ്. എന്നായിരിക്കും ഇനി ഒരു തിരിച്ചു പോക്കില്ലെന്ന സത്യത്തെ തിരിച്ചറിയിന്നത്. പിന്നീടങ്ങോട്ട് എന്നും ഓർമ്മകൾ മാത്രമായിരിക്കും ബാക്കി അതേ, നേട്ടങ്ങളുടെയും നഷ്ടങ്ങളുടെയും ഓർമ്മകൾ. മാഹി കോജിലെ ഈ മൂന്നു വർഷ പഠന കാലത്തിനിടയിലുള്ള ജീവിതത്തിലെ നല്ല അനുഭവങ്ങൾ എന്നപോലെ എനിക്ക് ദുഃഖ അനിഭവങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.
ജീവിതത്തിൽ അപ്രത്യക്ഷമായി സംഭവിച്ച ചില ദുഃഖസന്ദർഭങ്ങൾ, മനസ്സിൽ ഒരായിരം സങ്കടങ്ങൾ ഒതുക്കി പുറമെ ചിരിച്ച നിമിഷങ്ങൾ, മറ്റുള്ളവർ എന്തുവിചാരിക്കും എന്ന് കരുതി ചെയ്യാൻ കഴിയാതെ പോയ ചില കാര്യങ്ങൾ , ചിലരോട് പറഞ്ഞു പോയ കാര്യങ്ങൾ പിന്നീട് വേണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് തോന്നിയ ദിവസങ്ങൾ ഒക്കെ ഇന്നും ഒരു വിങ്ങലാണ് എന്റെ മനസിൽ. നല്ലതും ചീത്തയുംമായ ഇത്തരം അനുഭവങ്ങൾ പിന്നീട് ഓർത്തു ചിരിക്കാനും ഓർത്തു കരയാനും ചിന്തിപ്പിക്കാനും ഒക്കെ ഉള്ളതാണ് എന്നാൽ, ജീവിതത്തിൽ ഒരിക്കലും ഇനി തിരിച്ചു കിട്ടാത്ത ഏറ്റവും നല്ല നിമിഷങ്ങളിലൂടെയാണ് കടന്നു പോയതെന്ന സത്യം ഞാനിപ്പോൾ തിരിച്ചറിയുകയാണ്. വിഷമങ്ങൾ ഒരുപാടുണ്ടെങ്കിലും കോളേജിൽ പഠിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതിൽ എനിക്കഭിമാണ്ട്. ഒരിക്കലും തിരിച്ചു വരില്ല ആ നല്ല നാളുകൾ എന്ന ദുഃഖവും.എന്നാൽ, കാലത്തിനു പിറകോട്ട് സഞ്ചരിക്കാനാവില്ലെങ്കിലും ഓർമ്മകൾക്ക് സഞ്ചരിക്കമല്ലോ എന്ന പ്രതീക്ഷയാണ് ഓർമ്മിക്കാൻ ഒരുപിടി നല്ല ഓർമ്മകൾ സമ്മാനിച്ച അധ്യാപകർ, സഹപാഠികർ, സീനിയർ ജൂനിയർ വിദ്യാർത്ഥികൾ, ക്ലസ്സ്മുറികൾ, ലൈബ്രറികൾ ഒക്കെ ഇനി ഓർമ്മകൾ മാത്രമായികൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. എന്റെ കോളേജ് ജീവിതത്തിന് നിറം നൽകിയത് ഇതൊക്കെയാണ്. കാലം എത്ര കഴിഞ്ഞാലും മറക്കാനാവില്ല ആ സുന്ദരമായ നിമിഷങ്ങൾ.
എന്നാൽ പിരിയാൻ മനസ്സില്ലാതെ പിരിയുമ്പോൾ നെഞ്ചിൽ അഴകടലോളം വേദന തോന്നുന്നെനിക്കിപ്പോൾ. എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, കോളേജ് അവസാനികൾ വിദ്യാർത്ഥി എന്ന പരിഗണന അവിടെ അവസാനികറികയാണ്. അതുപോലെ ഓരോരുത്തരും ഓരോരോ വഴികൾ തിരഞ്ഞെക്കും ചിരിച്ചും കളിച്ചും നാം ചിലവിട്ട സമയങ്ങൾ ഇനി ഉണ്ടാവണമെന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് ഇനിയും ഒരുപദ് നിമിഷങ്ങൾ വേണമെന്നാഗ്രഹിച്ചു പോവുകയാണ് ഈ നിമിഷം. പക്ഷേ, എല്ലാവരെയും വിട്ടു പോകേണ്ടൻദിവസം വിദൂരത്തൊന്നുമല്ല. സത്യം പറഞ്ഞാൽ അവസാന സെമസ്റ്റർ കഴിയാൻ പോകുമ്പോൾ മനസ്സ് കിടന്ന് വെമ്പൽ കൊള്ളുകയാണ്. കഴിയരുതേയെന്ന പ്രാർത്ഥനയണേവർക്കും. കാരണം, ജീവിതം കുറച്ച് ഓർമ്മകൾ മാത്രമാണ്. അതിലെ ഒരു പിടി നല്ല ഓർമ്മകൾ കോളേജും യഥാർത്ഥത്തിൽ, ആദ്യമായി മഹി മഹാത്മാഗാന്ധി കോളേജിന്റെ പടികടന്നെത്തുമ്പോൾ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല ജീവിതത്തിന്റെ ചില നല്ല ദിനങ്ങളിലേക്കാണ് ചുവടുവെക്കുന്നതെന്ന്

സത്യത്തിൽ, കേളേജ് ലൈഫ് എല്ലാവരുടെയും ജീവിതത്തിൽ ഒരിക്കലും തിരിച്ചുകിട്ടാത്ത കുറച്ച് അല്ല നിമിഷങ്ങൾ തന്നെയാണ്. എനിക്കും ജീവിതത്തിലെ ചില വിഷമങ്ങൾ മറക്കാൻസാധ്യമായതും അതുപോലെ മറക്കാനാവാത്ത ചില അപ്രതീക്ഷിത സന്തോഷങ്ങൾ ലഭ്യമായതും കോളേജ് ലൈഫിലൂടെയാണ് അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ ചിലരോട് ചെയ്തുപോയ തെറ്റുകൾക്ക് മാപ്പു പറയണം എന്നുണ്ട് .അതുപോലെ ചിലരോടു പറഞ്ഞാൽ തീരാത്ത നന്ദിയും പറയണമെന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, എപ്പോഴെങ്കിലും അതിനവസരം വരുമെന്നുറപ്പില്ല.
എന്റെ ഭൂമിയിലെ സ്വർഗ്ഗം വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന മഹാത്മാഗാന്ധി കോളേജ് എനിക്ക് നൽകിയ ഓർമ്മമാണ് ഞാനിവിടെ പങ്കുവെച്ചത്.
അവസാനമായി ... ഒത്തിരി ആഗ്രഹിച്ചു പോവുകയാണ് ആ നല്ല ഓർമ്മകളിലേക്ക്,ഇന്നലെകളിലേക്ക്, തിരികെ ചെല്ലാൻ ഒരിക്കൽ കൂടി....

ASHIN R
SEMESTER IV
B.SC. MATHEMATICS

മഞ്ഞച്ചരട്

അന്നൊരുനാൾ ആരെന്നറിഞ്ഞവനെ മറന്ന്
ആരെന്നറിയാത്തവന് മുമ്പിൽ തലകുനിച്ചവൾ നീ.
അന്ന് ആരെന്നറിയാത്തവനു വേണ്ടി സ്വന്തം
സ്വപ്നത്തെ ഒരു മഞ്ഞച്ചരടിൽ കോർത്തവൾ നീ.
അല്ലയോ പ്രിയേ നീ അറിഞ്ഞില്ലയോ, ആ മഞ്ഞച്ചരട്
നിൻ സ്വപ്നത്തിൻ മേലുള്ള കൈവിലങ്ങായിരുന്നുവെന്ന്?
എന്തിന് വിലപിച്ചീടുന്നു ഇന്നേരം, അന്നു നീ
നിൻ ശിരസ്സൊന്നുയർത്തിയിരുന്നെങ്കിൽ
ഈ വിലാപം ആഹ്ലാദമാകിലായിരുന്നവോ,
നിൻ സ്വപ്നജീവിതം നിനക്ക് ലഭിക്കില്ലായിരുന്നവോ?
അന്നൊരുനാൾ നിൻ പോറ്റിയവർക്കു വേണ്ടി
സ്വസ്വപ്നം മറന്നവൾ നീ.
അല്ലയോ ചന്ദ്രികേ നീ ഓർത്തവർ നിന്നെ
ഓർത്തിരുന്നുവെങ്കിൽ
ഈ കിരാത കൈകളിൽ നിന്നെ വലിച്ചെറിയില്ലായിരുന്നു.
അല്ലയോ സതിയേ നിൻ വിലാപത്തെ മറന്നീടുവിൻ
ആ മഞ്ഞച്ചരടിൻ ബന്ധനത്തിൽ നിന്ന് മുക്തയാവുവിൻ.

ANSHA PARVIN ASHRAF P.P
SEMESTER IV
B.SC. MATHEMATICS

പ്രണയം

ശാന്തമായി ഒഴുകികടലിന്നു
തീരത്തോടടുക്കുംതോറും
രൗദ്രമേറിയോ, പതിയെ-
വിട്ടുപിരിയാനാവാതെ വീണ്ടുമാ
കരയെ നെഞ്ചോടുചേർത്തി
തിരികെയാത്രയിൽ വീണ്ടും-
തലോടി മുത്തമിട്ടുമടങ്ങി
അസ്തമയസൂര്യനോ
ചുവപ്പണിഞ്ഞു
പറവകൾ കൂടണഞ്ഞു
ഇളം തെന്നലോ ഈണത്തിൽ
വീശി; പ്രണയഗീതം പോലെ
കിഴക്കുദിച്ചവനും
സാക്ഷിയായി
വീണ്ടുമാകരയിൽ
ചുടുചുംബനം നൽകി
തിരികെ അണഞ്ഞുവോ
എന്റെ വിശുദ്ധപ്രണയം.

NIGHT

"AT NIGHT, BEFORE YOU CLOSE YOUR EYES, BE CONTENT WITH WHAT YOU'VE DONE AND BE PROUD OF WHO YOU ARE."

LANA PRASANTH
SEMESTER IV
BA HINDI

I WISH YOU WERE THERE

I wish you were there
Holding my hands like before
And hugging me tightly...
I wish if you were there
Wiping my tears
And staring at my eyes with your pretty smile...

Now I feel so cold without you
I am shivering and tears are falling down
Your memories are hitting me very hard.
Please come and hold me...
Hold me for a while...

SREENANDANA S.
SEMESTER II
BA MALAYALAM

വേശ്യ

അവളോ, അവളെന്നേ മരിച്ചു കഴിഞ്ഞു.
ഒടുവിലന്നും അവൾ മോഹിച്ചു
ഇനിയൊരാൾ വരുമെന്നുടെ
നീറുമാത്മാവിൽ ഒന്നു തൊടാൻ,
ഹൃദയത്തിന്റെ ഇരുണ്ട
അറകൾക്കുള്ളിലെ
ശവക്കുഴിയിൽ നിന്നുമവളെ
വേരോടെ പറിച്ചെടുത്തു ജീവൻ പകരാൻ.
വന്നവരൊക്കെ പാതിവഴിയിലവളുടെ
മുലകൾക്കിടയിൽ തങ്ങി നിന്നു.
ഇത്രയും മുഴുപ്പവയ്ക്കുള്ളപ്പോൾ എന്തിന്
ചോര പുരണ്ട പ്രാണനെ തൊടണം...?

ARTHANA SANTHOSH
SEMESTER-VI
B.SC. PHYSICS

THE GUARDIAN ANGEL

I believe in guardian angels. I have experienced their presence in my life. I will share one incident with you all.

In June 2019, I and my family went to Hyderabad to enjoy our vacation. It was a tiring journey since we were traveling by train. It was our first visit to Hyderabad and we didn't know anything. We booked our room online. After a long train journey, we were about to reach our destination. It was hardly a couple of stations away from Hyderabad, a guy came and sat next to our seat. He spoke in local Hindi and English. We talked about so many things including the Karachi biscuits, Irani chai, Hyderabad pearls, Hyderabad bangles, and Pochampally sarees that we shouldn't miss in Hyderabad. His name was Abdul Samad and he was working in Hyderabad for quite a long time. And we reached Hyderabad by 11 PM. The station was crowded and we couldn't find a taxi. Understanding our situation, Abdul took his scooty from the station and went riding all around the place just to get us a taxi. Finally

he was able to get us an auto-rickshaw and he instructed the driver to drop us safely. He bid us goodbye and went his way. We took the auto-rickshaw. The driver was riding us for more than five minutes. All of us felt something wrong because we knew our hotel was near the station. But the auto-rickshaw driver acted as if it was far away. Google Maps was not an option since most of our phones were out of power or had network issues. To our surprise, Abdul came there. He was driving adjacent to our auto-rickshaw. He scolded the driver for driving in the wrong route. The driver took a U-turn and dropped us safely in the hotel. If Abdul wasn't there, we would have been stuck somewhere else at midnight. I regret not taking a selfie with him.

HIBA FATHIMA BASHEER
SEMESTER-II
BA ENGLISH

WHAT IS THE AIM OF OUR EDUCATIONAL SYSTEM?

As we all know that Kerala is the only state in India with a massive literacy rate of 96.2% and I am here today questioning this data. On what basis is the literacy rate taken into account one may ask. Basically among all states in India, Kerala does have a supremacy over their educational quality and its facilities. But let's not compare ourselves with others and take a look at the literacy rate of Kerala in the past years.
I had this conversation with my father, who had passed his SSLC in 1974 and graduated college in 1979. He often used to tell me that, most of his school classmates did not make it through the examinations they had. The papers that he appeared for were technically ten times harder than what we have these days. It is clear as crystal that from this you could understand the drastic change in our educational system's quality and I intend that it didn't progress but in fact has deteriorated.
Comparatively, most of us have passed our board examinations with flying colors. And look amongst your friend group, it is rare to find someone who had not cleared these examinations.
Another thing that my father would always mention was the fact that those who did end up clearing these examinations were intellectually exercised, meaning they observed certain habits and manners that made them stand out from the crowd.

Most of them heavily relied on reading informative books and gave their very best to improve themselves to look educated. Now coming back to the Gen Z and Millennial, I have met many adults who had their graduation or post graduation from prestigious colleges and were given opportunities in their college life, but turned out to be having very little knowledge about anything that their colleges hadn't taught them.
We as a generation have lost our connection with books and we don't intend on improving ourselves. But these are not our fault. We were in the rat race at school where the ones who scored the top most marks were gifted with awards and accolades while the others do not get even an acknowledgement from our teachers. For teachers, while many pass out, what's there to appreciate students? To them, we did the bare minimum.

Schools and colleges don't really give us lessons to improve ourselves or isn't about education anymore. It's all about the certificates now. I really have to ask what good will these certificates bring to me, when the competition is impossible to catch-up and I gain no knowledge worth implementing in my life.
So from this analysis of educational differences through the decades, statistically the older generation brought results only up to 50% while having the better results in real life. We really to need to ask ourselves; Are we the more educated generation, with massive pass out rates but terrible implementation of the below average quality of education we received? Or is it them, the ones with only merely 50% pass out rates but with the top quality education? They received the better end of the deal, right?

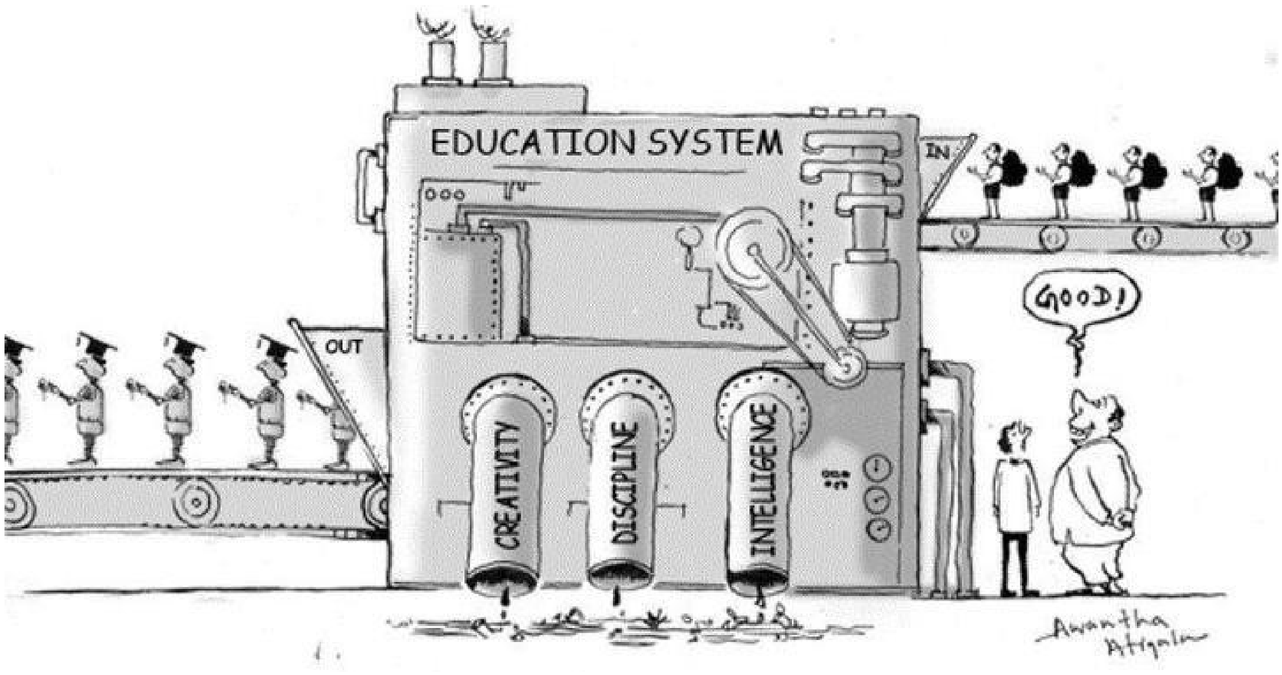

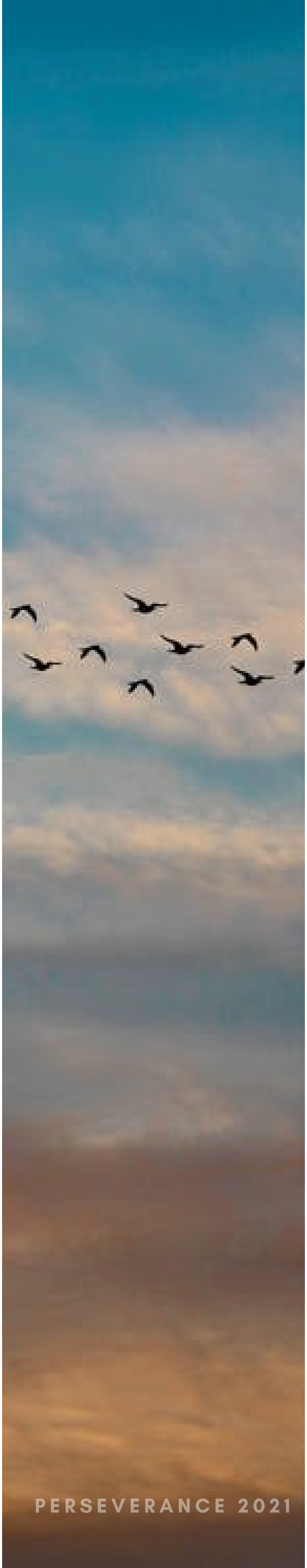

ZABEEH ZAHIR K.M.
SEMESTER IV
B.COM

SOMEDAY

Every day…. Every night
Every day is not gonna be the way we think
Every night will not be the same
But I know that day will come when we'll fly like a kite
Today share one more smile, pray one more time,
See one more dream, live one more life, who knows…
There may be no tomorrow
That day…. That night
That day will be the day we fall in love
That night we'll realize why we have lived this far
From that day life will be fulfilled
And there's no more melancholy
Someday…. Some night
Someday I know it'll come for us… anywhere, anytime
To take us away from this realm to a better one
We'll see what we did in the past in a glance
And that day! People who never loved us will love us.
After that day nothing will be left except the love we left.

LAMIYA P.P.
SEMESTER VI
B.SC. PHYSICS

ഗസ്സ

മണ്ണിനോട് കാതുകൾ
ചേർത്തു വെച്ചാൽ മതി
ബോംബേറുകളുടേം
പോർവിമാനങ്ങളുടേം
അട്ടഹാസം കേൾക്കാം
പിഞ്ചോമനകളുടെ
നിലവിളികൾ
കൂട്ടകുരുതിയുടെ
ഭീതിപ്പെടുത്തലുകൾ.....

ഗസ്സ,
നിനക്കു വേണ്ടി ഉള്ളിൽ
തീക്കനലേന്തി ശബ്ദിക്കുന്നുണ്ട്
പലപ്പോഴായി
തൊണ്ടിയിടറിപ്പോകുന്നു
പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു പോകുന്നു.....

വര
MOHAMMAD AFNAS T
2ND BA ECONOMICS

IHSAANA FATHIMA
.SEMESTER VI
BSC MATHEMATICS

ഒരുനാൾ

പ്രഭാതങ്ങളിലൊരു നാൾ
അനന്തമാം വിഹായസ്സിലേക്ക് ഞാൻ നോക്കി
സന്ധ്യാനേരമായ് തോന്നിയാൽ
നയനങ്ങളിൽ
പെട്ടെന്നു ശീതമാം തെന്നലെൻ കാതിൽ
മന്ത്രിച്ചു
അല്ല ലോകത്തോട് മന്ത്രിച്ചു
ഹേ... മരണമുള്ളവരേ നിങ്ങൾ ജീവിക്കുക
ഒരു നാൾ നിങ്ങളെത്തേടിവരുമാ സത്യം
മുഴങ്ങുമാ വാക്കുകളെൻ
കാതിൽ തറച്ചുവോ
ഞെട്ടിവിറച്ചുവെൻ മസ്തിഷ്ക കണങ്ങൾ
തിരിഞ്ഞു നോക്കി ഞാനെൻ
ജീവിതത്തിലേക്ക്

അമ്മ തൻ അമ്മിഞ്ഞപ്പാൽ നുകർന്നനാൾ
മുതൽ
ചിന്തിച്ചു ഞാനെൻ ഒരോ പാപവും
തിരഞ്ഞു ഞാനെൻ നന്മയെ
എന്നാൽ തിന്മയെൻ കാതിൽ മന്ത്രിച്ചു
“ഞാൻ നിൻ നന്മയെ നശിപ്പിച്ചു”
കണ്ണുനീർ നിറഞ്ഞൊഴുകിയെൻ
നയനങ്ങളിൽ
വേഗതയേറിയെൻ ഹൃദയതാളങ്ങൾക്ക്
ചിന്തിച്ചു ഞാനെൻ പാപങ്ങളെ
ഉരുകിയുരുകി തള്ളിനീക്കി ഞാൻ
ഓരോ ദിനങ്ങളും
കുറ്റബോധമെൻ മനസ്സിൽ നിറഞ്ഞു.

അവസാനമൊരു നാൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞു
കുറ്റബോധമെൻ മനസ്സിലെ തിന്മയെ
ആരുമറിയാതെ മായ്ച്ചിരുന്നു
പതിയെ പതിയെ എൻ കണ്ണുകൾ
ആരുമറിയാതടഞ്ഞിരുന്നു.

GAYATHRI SURESH A.K
SEMESTER-VI
BS.C. BOTANY

THE LONG BATTLE OF A SPACE DREAMER

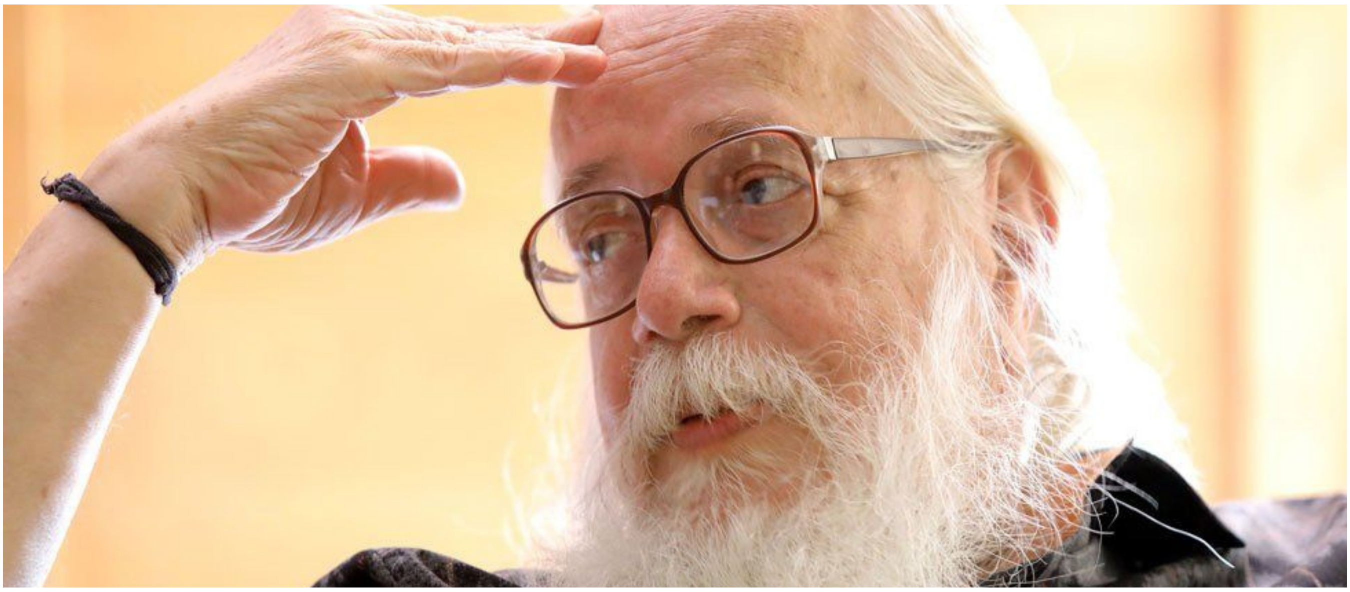

We are all familiar with the name Nambi Narayanan, a reputed ex-ISRO scientist, who was falsely charged in a spy case and had to spend around 50 days in jail along with five others. A scientist who got his higher education from Princeton University, he was also invited to join NASA but decided to work for his country. He was in charge of the cryogenic division of the ISRO. He used to work with prominent Indian scientists including Satish Dhawan Vikram Sarabhai, Dr. APJ Abdul Kalam, and UR Rao.

As we all know, Narayanan fought decades for justice.The whole story of 'selling drawings of rocket science for lakhs of dollars' to Russia through two ladies was fabricated. Mr. Narayanan has a long tale of suffering at the hands of the Intelligence Bureau in the name of interrogation.
His career, dignity and happiness were lost. He was tortured physically and mentally by the officials. His wife developed several mental issues since his arrest.

The CBI investigation clearly brought out all the facts and it was clear that none of the stories that the Intelligence Bureau had said were right or true. There was no evidence of any confidential document being stolen. In addition, the internal investigation of the ISRO also found that no drawings of the cryogenic engine were missing. The Supreme Court of India initially ruled Narayanan to be given a compensation of fifty lakh rupees. Later, the Government of Kerala decided to give him 1.3 crore rupees as compensation for his illegal arrest and harassment. The motive behind the plot against him remains a mystery. In June 2019, he was awarded the Padma Bhushan.

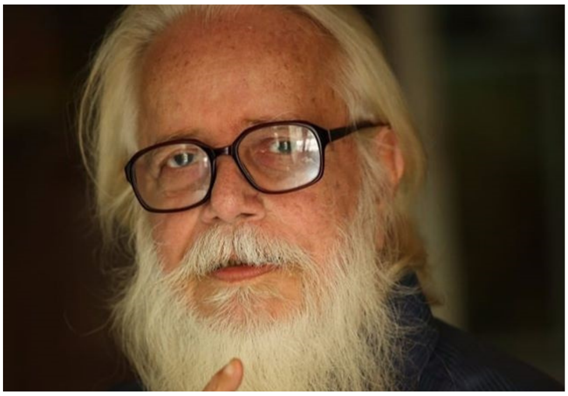

The life story of Mr. Narayanan is an inspirational one. His autobiography ‘Ormakalude Bhramanapatham” reveals how he along with five others was subjected to repeated third degree tortures in the 1990s. His life teaches us that the truth will always come out in the end no matter how hard someone tries to hide it.

FIDHA HASHIM
SEMESTER-IV
B.SC. COMPUTER SCIENCE

Memories Bring Us Back

Can I begin with calling it as my "heavenly days?" I've heard from many people that college life is the best years of our life. And here staying at home dreaming of one day back to college, made me feel like it is true.

Let me begin with bunking classes. Oh my God! The best thing lol. Even though we know we'll be caught one day, we used to bunk and chill with the gang. Yeah our gang, our people. No matter what, we stayed strong.

Talking about our gang won't be complete without "Anayam"- Our favourite spot. Sitting around the table, singing, mocking, and eating- to be more precise, fighting for that one bite, yeah it was more than something I could say. Those festivals that brought happiness on our faces are more than anything. Enjoying each and every moment with our people. Holi colours, Onam flowers... Woah it just feels like yesterday. And those super duper photo sessions. Can anyone forget that? Posing, yelling, and fighting a lot of emotions in a single snap. Yeah they hold too much. Can someone please get me back there?

I can't end this without saying about our paradise. With our buddy gang we spent hours and hours there. Never really felt even a single second bored. I don't know whether this place has something magical, but I can say that I have the best gang there. Never thought these unknown people would mean this much to me.

Like everyone says yeah, college life is the best years. Cheers to our final year, hoping we could meet soon and create the rest of our lifetime memories.

ADHARSH PRAMOD
SEMESTER-IV
M.SC. BOTANY

WORLD IN RUINS

When the Sun rose above the snowy
Mountains, I woke up and reached for my
Phone…
Looking at the numbers, I fell asleep again.
I woke up again in the afternoon and looked
Outside…
Masked and veiled, they passed on…

I hurriedly reached for the remote and
Changed the channel.
Numbers started flashing brighter than
Ever…
Numbers of the deceased.
Numbers of the affected.
Numbers and just numbers…

I lost my count.
Human lives are numbered, counted
Everyday…
But I'm too tired to count anymore.
May be they made it all up,
The optimistic I whispered
Being too cowardly to face the reality…

Covered, veiled and masked they walked.
Each counted their steps.
Trying to shield their loved ones…
From the unforeseen misery that shook the world.
With teary eyes they went.
For a glimpse of their loved, before getting
Themselves numbered.

Death was in the air, silent was the wind.
Diseased flesh and rotten minds
Gasped for a puff of air, biting their lips…

Karma always has its own ways
Of coming back…
Nature jeered with a malignant smile
While protecting herself
Under her wings…

NIVEDITHA
SEMESTER VI
BA ENGLISH

മഴ

ഒരു നോവായി മനസ്സിൽ വന്നു നീ
നൊമ്പരങ്ങളാൽ കവിതയായി മാറിയ മഴയെ....
വീണുകിട്ടിയ മുറിവുകൾക്കും മധുരം നിറഞ്ഞ തേൻമാവുകൾക്കും
മധുരമാം ഒരു ബാല്യത്തിൻ തിരി ഞ്ഞുനോട്ടം

അത്രയും വേനലാം ഞാൻ
നിന്നിളം സ്പർശനമാം തുള്ളികളാൽ കുളിരെകും നേരം
തിരതല്ലി ഒഴുകുന്ന കടലലകളിൽ ഒഴുകി ഇനിയെങ്കിലും
ഞാനാം സ്നേഹതീരത്തിൽ അണയട്ടെ.....

പറഞ്ഞു തീരാത്ത മൗനങ്ങളായി
ഇതുവരെ കാണാത്ത മഴവില്ലുകൾ തേടി
കുളിരെകുന്ന ഇളം കാറ്റായി
അലിയുന്നു ഞാൻ നിന്നിലേക്ക്

എന്റെ മഴത്തുള്ളികൾ എന്നും
ഓരോ ഓർമപ്പെടുത്തലുകളായിരുന്നു
ഞാൻ നിനക്ക് ആരൊക്കയോ
ആണെന്നുള്ള ഓർമപ്പെടുത്തൽ

NAVANEETH S
SEMESTER-VI
BA ENGLISH

DEEPA MEHTA AND HER ELEMENTAL TRILOGY

"I THINK IT'S REALLY IMPORTANT NOT TO BE SO JUDGMENTAL AND NOT TO BE SO FEARFUL. TRY TO HAVE CONFIDENCE IN YOURSELF. DON'T DEPEND SO MUCH ON WHAT OTHERS SAY ABOUT YOU OR WANT YOU TO BE"
-DEEPAMEHTA

Deepa Mehta is an Indo-Canadian film director who contributed many courageous movies to the world of the Indian film industry. Mehta's elements trilogy consists of Fire (1996), Earth(1999), Water(2005)was powerful enough to shut the foolish mouths of 'orthodox Indian people in India. Her courage touched the untouched, horrible, and most challenging parts of Indian cinema. Mehta's controversial elements trilogy was a monumental undertaking exploring gender, sexuality, violence, and religion through a largely feminist perspective.

FIRE (1996)

'Fire', Deepa Mehta's first movie came as a blow to conventional society. questioning all its equations of love and desire. It was advertised as the first Indian film about lesbian relationships.
Sita and Radha, daughters-in-law of the same household had been stuck in their own marital life, tasting the bitterness of patriarchal norms and conditions. Radha, the first daughter-in-law of the household married Ashok, a completely religious zealot, who neglects her all the marital pleasures in the name of God. And Sita, the second daughter-in-law of the house trapped in a marriage with an unfaithful and cruel husband Jathin, who continuously seeks pleasure from the extramarital relationship.
Lacking affection and warmth from their husbands, Sita and Radha become close friends. the younger Sita begins to change the conservative almost servile views held by Radha. The friendship soon blossoms into a sexual affair and the discovery of their union tears apart the entire family.

The movie was a slap to the face of the patriarchal Indian society and that led to protests from various political and religious groups to suppress Mehta's Fire. Protesters were unable to accept the freedom of art and argued that “FIRE” Was against the values of Indian culture and heritage. The controversy ends with the leading actors, Shabana Azmi and Nanditha Das along with their director receiving threats and the censor board finally banning the movie in the country.

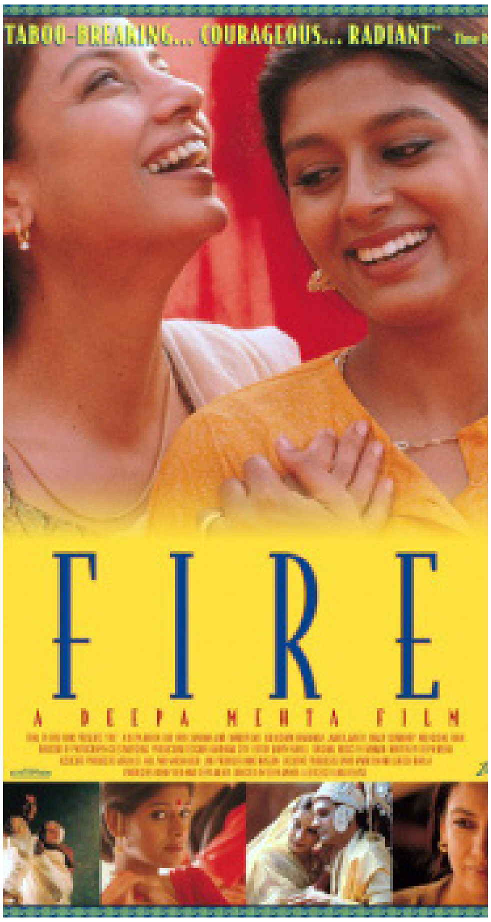

EARTH (1998)

The story revolves around a few families of diverse religious backgrounds, mainly Muslim, Hindu, Sikh, and Parsi located in Lahore. Earth is shown from an eight years old crippled girl Lenny and mainly shows the disaster of the Indo-Pak partition. This movie mirrors how the British government ruined the friendly relationship between religions in Indian culture.

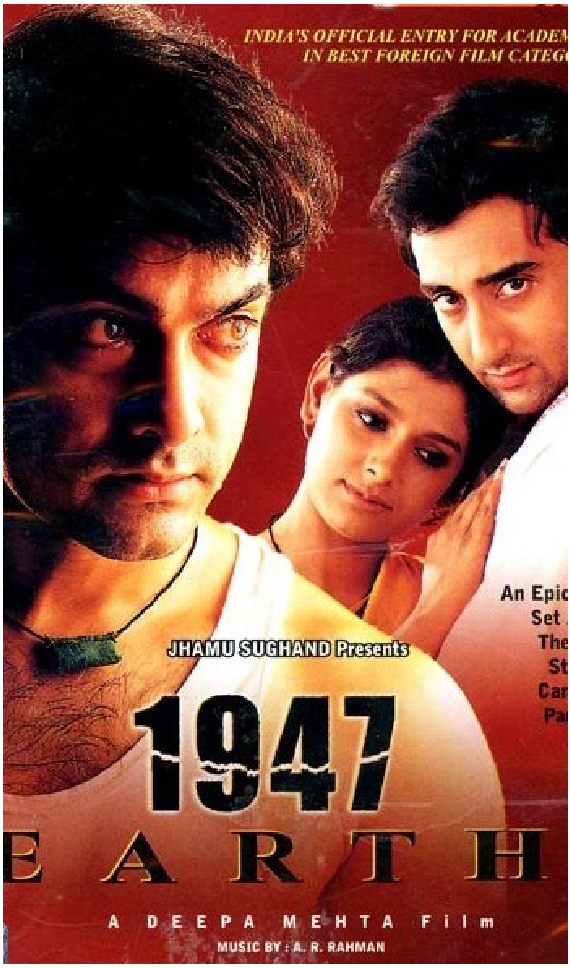

The movie is about a beautiful Hindu woman, who works as an ayah(nanny) and finds herself caught between the affections of two Muslim men while also dealing with the devastating consequences of t partition. The eight years old Lenny and her Parsi Family whose neutrality is contested by escalating violence in their newly realigned border town. Much of the struggle is experienced via her Hindu nanny. The background of India’s partition helps understand the earth. Building to a shattering climax, Earth is a devastating human drama in which desire unfolds into a stirring tale of love and the ultimate betrayal.

WATER (2005)

Deepa Mehta's 'Water' is the conclusion to her challenging, courageous and elemental trilogy. This movie mainly focused on the child marriage issues and problems of the widows. It's about the deprivation experienced by Hindu widows.
The movie starts when eight-year-old Chuiya is taken is been taken to an ashram for Hindu widows following the death of her much old husband. The child is not even able to understand the meaning of marriage and the idea of widowhood in the age of innocence.

She was forced to live in the ashram essentially cut off from society. Fortunately, she finds friends in the beautiful Kalyani and the forward-thinking Narayan. With their help, Chuyia attempts to escape the confines of her existence.
Water could easily be a bleak story of deprivation and loss, but in Mehta's gentle hands it became one charged with hope and optimism. Water was nominated for the Oscars in the best foreign film category.

Deepa Mehta herself admits that all these films were very difficult to be made, as all these films were highly controversial and faced opposition from various political parties and religious groups. Water, the third and last in the elemental trilogy was the most successful one amongst the three-
Fire, Earth, and Water-trilogy of Deepa Mehta was a threshold to a new culture in the Indian Cinema that spoke the language of fearlessness and determination. Even after years of its release these films still create FIRES in the society and submerges the shackles of patriarchy in the WATER of hopes and dreams.. How can somebody dream of a better EARTH of equality speaking in the language of cinema?

What happened at midnight!

VYSHNAV SREEJITH
SEMESTER-VI
BA ENGLISH

There was thunder rumbling around my house and it was midnight. I suddenly woke up feeling thirsty. I licked my lips and yawned, when I stepped on the marble floor it was soo cold that it made me say eshhhh and I went down stairs to drink some water. The light from the lighting entered my house through the windows and the curtains were dancing by the force of the wind. I slid my hand on the handrail and waked downstairs slowly. My eyes were half open. I opened the fridge, there was yellow light and I took the cold water bottle. It was a blue colour plastic bottle and it weighed a little .I gulped the water slowly. It was so cold that I could feel the water move inside my body. I stretched a bit and started walking to my bedroom. Suddenly I felt like someone wearing a black dress is looking at me from the hall. But there was no one, the hall was empty. It was just an illusion created my brain. I was always insecure about darkness and walked towards the staircase, sat on the stairs and looked outside through my window. It was a French window with white panelling and grey curtains hanging from the ceiling. The cold air enters the room through this half opened window. And I remember having a silly fight over this curtain with my wife 6 months back. She loved this French window and grey curtain so much.

Suddenly someone knocked my door, I opened the door. He had an axe and asked for money. I said to take whatever that's in the house. He rushed into the house in search for valuables. He found nothing valuable in the house. Suddenly he saw a Rolex watch on my hand and asked me to give it to him. I said this watch was gifted by my wife before she passed away. He didn't wanna hear anything and was in a hurry. Boooom !!!! It was a heavy blow on the crown of the head and blood splashed!!! The body fell on the ground making a huge noise. My wife beats the intruder with an iron rod from the back. There was blood on the iron rod and curtains. My wife was never dead at the first place. He didn't find her because we had a fight and she was sleeping in the secret basement .

I slowly put my fingers near the nose of the intruder, he has stopped breathing!!! He is dead and my wife is terrified. She sat on the floor with no expression on her face and said nothing for half an hour. I sat on the blue couch across the hall and looked at her with deep silence.

APARNA K K
SEMESTER-VI
B SC. PHYSICS

THE PRINCESS

Once upon a time, there was a princess. She was young and beautiful. She had long brown hair. Her eyes were like diamonds. Her lips were rose petals. She was like a statue made by a sculptor. But her pretty eyes couldn't enjoy the beauty of colours. She always had birds with her. The King was always worried about his daughter. She was born blind and he wondered who would be ready to marry her. And even if someone was ready to marry her, would he accept his daughter with all his heart? The King told the Queen that he did not want to take over the country. The Queen believed that her daughter would get a good prince.

One day, the princess was playing with her companions in the garden. Her companions told her to find them by their sounds. The princess started to walk in search of them. At last, she reached the banks of the river. Unaware of this, her companions were in the garden. She started to move towards the river. Suddenly, someone held her hands. The princess was shocked and asked; "Who are you? I feel this as a boy's hand. Who are you? Where are my companions?" Then the man told; "I am a soldier of your country." The princess said; "Ah yes. I have heard about you- the great, intelligent soldier." She asked him why he held her hands. The soldier asked; "Why were you going to the river? And what should have we done if something happened to you?" She said; "Oh, I am at the river side. I think I came in the wrong way. I was playing with my companions. I didn't know that I reached here. You have saved me. Thank you!" He took her to the palace.

After that, she could not sleep properly. Even though her eyes had darkness, she started to dream. She was awake day and night. She asked herself why she felt like this. She thought why she couldn't sleep and what happened to her. After sharing these things to her companion, she told her that she had fallen in love with the soldier. Her friend said that he was matching for her. "He is strong, handsome and good. He is the one for you." told her friend. The friend even informed the soldier about the blossoming love. But the soldier didn't accept the proposal.

He told; I am only a soldier and my duty is to protect this country. Please inform the princess not to expect anything from me. For a soldier, war is more important than love." The friend told these matters to the princess. The princess said that she was ready to wait for him.

Suddenly, the country had to prepare for war with a neighboring country. So the King started preparations for the war. He left his daughter and wife and went for the war. The soldier whom the princess liked also went with him. The princess was deeply sad to see the soldier going into danger. He looked at the princess who was sitting with a sad face. The fierce war took place and the King came back as a winner.

However, the soldier didn't come back. He died in the war. But the King didn't inform this loss to his daughter as he knew his daughter's feelings. Even in his last moments, the soldier talked about the princess. At the same time, without knowing this tragedy, the princess was dreaming of the soldier's victory in the war and him accepting her love.

SREENANDA S.
SEMESTER II
BA MALAYALAM

നീ

ഒഴുകി ഒഴുകി ഒരു കടലാവാൻ
നിനക്ക് കഴിയില്ല.
ചോരയും ചലവും ഉരുകി ഒലിച്ച
മുറിവുണങ്ങാത്ത ഒരു ദേഹം.
അത് മാത്രമാവും നീ.
നീ ഉണ്ടായിരുന്നു ഇന്നലെകളിൽ
എന്നടയാളപ്പെടുത്തുവാൻ
നിന്റെ അവശേഷിപ്പുകൾക്ക് കഴിയില്ല.
നിറമുള്ള ഈ ലോകത്തിൽ
നിന്റെ നിറമില്ലാത്ത ചോരയ്ക്ക്
അർത്ഥമില്ലാത്ത മൗനം മാത്രമേ
അണിയുവാനുള്ളൂ.
മരുന്നുകളും ശവങ്ങളും ഛർദ്ദിയും
മണക്കുന്ന വായുവിൽ,
നിനക്ക് മാത്രമറിയാവുന്ന നിന്റെ ഗന്ധം
അവയുമായി കലർന്നു പോകും.
ഇരുട്ടിൽ തടയാതെ നീ
വെളിച്ചം പകർന്നവർ തന്നെ
വശ്യമായ തെളിഞ്ഞ വെളിച്ചമണയുമ്പോൾ
നിന്നെ ഊതിക്കെടുത്തും.
നിവർന്നു നിൽക്കാൻ കൊതിക്കുമ്പോഴും
നീ ചെരിഞ്ഞു വീഴും.
വെളിച്ചം പകർന്ന്
ഒടുവിൽ ഊതിയണക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചവയെ
ഒരു ദീർഘമായ ചുംബനം കൊണ്ടു നീ
മാറോടണച്ചിരുന്നെങ്കിൽ
ആ ചാരത്തിനാധാരമായെങ്കിലും
നാളെകളിൽ നിന്റെ പേരു പതിഞ്ഞേനെ.

NITHYA M.M.
SEMESTER VI
B.SC. MATHEMATICS

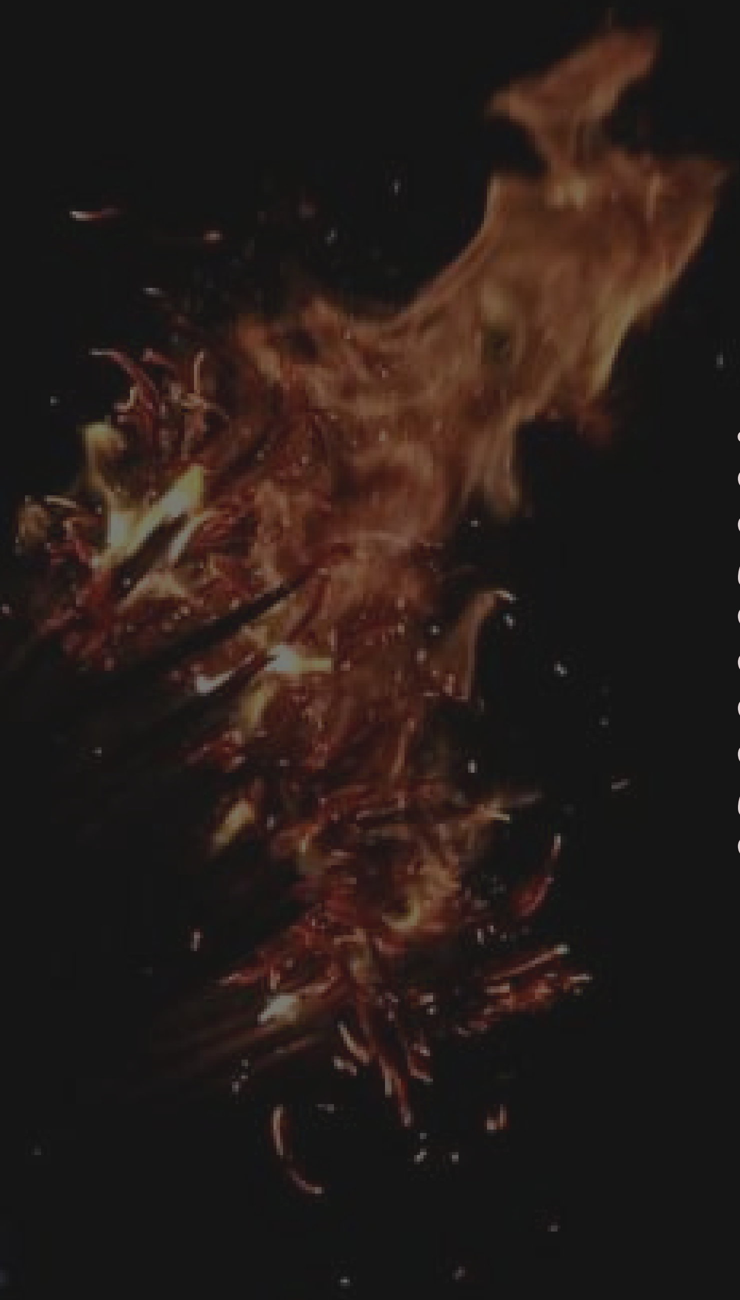

തീനാളം

കാലക്കേടിന്റെ കണ്ണീർ പേമാരിയായി
ആനന്ദത്തിന്റെ കാണാക്കടലായി
ആർദ്രതയെ തല്ലിക്കെടുത്തുവാൻ
പ്രപഞ്ചമാകുന്ന തീനാളമായ്
നീ എന്തിനു വന്നു.....?
നിഷ്കളങ്കതയെ മൂടിക്കെട്ടുവാൻ
സൗഹൃദത്തെ കാറ്റിൽ പറത്തുവാൻ
സ്നേഹബന്ധത്തെ കഴുകി കളയാൻ
പ്രപഞ്ചമാകുന്ന തീനാളമായ്
നീ എന്തിനു വന്നു....?!

LANA PRASANTH
SEMESTER IV
BA HINDI

IT WAS BEAUTIFUL...EVEN IF IT WAS A LIE

I saw you in my dream just for a
while...
It feels so weird that
I don't want to wake up...
Am I still in love?
I really don't know.
I wanted to hate you, but I can't...

I can't even sleep at night
Coz, you are waking me up.
I feel your eyes staring at me
While holding her hands...
From that moment I felt empty...

I still hear your voice telling me
That you won't leave me.
I think... It was beautiful
Even if it was a lie...

ATHIRA K.V.
SEMESTER-II
BA ENGLISH

ഞാൻ

അനാഥത്വത്തിന്റെ ഇടവേളയ്ക്കൊടുവിലാണ് ഞാനയാളെ കണ്ടെത്തിയത്. ആരെ എന്നല്ലേ? മറ്റാരെയുമല്ല എന്നെ തന്നെ. ഡൽഹിയിലെ മരംകോച്ചുന്ന തണുപ്പിൽ ആ തെരുവ് വീഥിയിലൂടെ നടക്കുമ്പോൾ എനിക്ക് പതിനാല് വയസ്സായിരുന്നു. ചീകി ഒതുക്കാത്ത മുടിയും മുഷിഞ്ഞു നാറിയ കീറിയ വസ്ത്രങ്ങളുമായിരുന്നെന്റെ വേഷം. സമയം 06:30 ആയിട്ടും ആരെയും പുറത്ത് കാണുന്നില്ല. തണുപ്പായത് കൊണ്ടാവാം ആരെയും കാണാത്തത്. ഞാൻ ഒരു ഉന്തുവണ്ടിയിൽ കയറി ഇരുന്നു. അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു പഴയ കീറിയ ചാക്കെടുത്ത് പുതച്ചു. പല്ലുകൾ തമ്മിൽ കൂട്ടിയിടിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഇത്രയും കഠിനമായ തണുപ്പിൽ ഒരു ചാക്ക് മാത്രം പുതച്ച് ഉറങ്ങാൻ ആവില്ലെന്നെനിക്ക് മനസ്സിലായി. അൽപസമയത്തിനു ശേഷം ആരൊക്കെയോ വന്നു എന്നെ തള്ളിമാറ്റി ഉന്തുവണ്ടിയുമായി പോയി.

“വഹ് ചോർ ഹേ.”

അവരിൽ ആരോ പറയുന്നത് കേട്ടു. കള്ളനാണ് ഞാനെന്ന ആരോപണം എന്നിൽ അലോസരമുണ്ടാക്കി. എങ്കിലും ഒന്നും മിണ്ടാതെ ഞാനവിടെ നിന്നും നടന്നു. ചൂട് ചായയുടെയും വടാപാവിന്റെയും മണം എന്റെ നാസികയിലേക്ക് തുളച്ചു കയറി. മധ്യവയസ്ക്കനായ ഒരാൾ നടത്തുന്ന കടയാണത്. ഉന്തു വണ്ടിയിൽ വഴിയോരത്ത് ചായ വിൽക്കുകയാണയാൾ. ഒരു ചൂട് ചായ കുടിച്ചാലോ? പക്ഷേ പണം? നയാ പൈസ കയ്യിൽ ഇല്ല. പക്ഷേ എന്നാൽ വിശപ്പും ദാഹവും എന്നെ തളർത്തിയിരിക്കുന്നു. ചില്ലുകൂട്ടിലെ വടാപാവും സമൂസയുമൊക്കെ എന്നെ നോക്കി ചിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. വിശപ്പും ദാഹവും മറന്നതായി നടിച്ച് തിരിഞ്ഞുനടക്കാൻ ഒരുങ്ങിയതും ചുമലിൽ ആരോ കൈ വച്ചിരിക്കുന്നു. തിരിഞ്ഞു നോക്കിയപ്പോൾ വെള്ള ജുബ്ബയും പാന്റ്സും ധരിച്ച നീണ്ട താടിയും മുടിയുമുള്ള ഒരു വൃദ്ധൻ. തോളിൽ ഒരു കാവി സഞ്ചിയുമുണ്ട്.

“വരൂ...” അയാൾ ആവി പറക്കുന്ന ചായ പാത്രത്തിനു നേരെ കൈ ചൂണ്ടി കൊണ്ട് പറഞ്ഞു. തോളിൽ വച്ച അയാളുടെ കൈ തട്ടിമാറ്റി ഞാൻ എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാതെ ഓടി.

നേരം അന്തിയാകാറായി. എന്നിട്ടും റോഡിൽ ഗതാഗത കുരുക്കും അങ്ങനെ തന്നെയുണ്ട്.

നേരം ഒത്തിരി ആയി എന്തെങ്കിലും കഴിച്ചിട്ട്. വയറിനകത്ത് എന്തോ ആളി കത്തുന്നുണ്ട്. ഇതായിരിക്കാം വിശപ്പിന്റെ വേദന.അന്നൊന്നും വിശപ്പിന്റെ വേദന അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അമ്മ ഉരുളകളായി ചോറ് വാരി തരുമ്പോൾ ആ അവസാന ഉരുളകൾ എന്തിനായിരുന്നു തുപ്പി കളഞ്ഞത് ?

 സ്കൂളിലേക്ക് തന്നു വിടാറുള്ള ഭക്ഷണപൊതിയുടെ പാതിയും ചവറ്റുകൊട്ടയിലേക്ക് തട്ടുമ്പോഴും, അമ്മയുമായി വഴക്കിടുമ്പോൾ ഭക്ഷണം വേണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞ് ചോറ്റുപാത്രം തട്ടി താഴെയിടുമ്പോഴും ഞാനോർത്തില്ല ഇങ്ങനെയൊരു ദിവസം എന്റെ ജീവിതത്തിൽ വന്നു ചേരുമെന്ന്. അങ്ങനെ ഒരോന്നോർത്ത് നടക്കുമ്പോഴാണ് ഞാനാ വിളി കേൾക്കുന്നത്.

“ബേട്ടാ...”

 തിരിഞ്ഞു നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു സ്ത്രീ ദയനീയമായി എന്നെ നോക്കി കൈനീട്ടി. അവരുടെ കൂടെ കൊച്ചു കുട്ടിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതവരെ നിരാശരാക്കി. എന്നാലും എന്റെ ഈ കോലം കണ്ടിട്ടെങ്ങനെയാണ് അവർക്ക് എന്നോട് ഭിക്ഷ ചോദിക്കാൻ തോന്നിയതെന്നാലോചിച്ച് ഞാനത്ഭുതപ്പെട്ടു. വിശപ്പ് സഹിക്കാനാവാതെ ആവും ഞാൻ മനസ്സിൽ പറഞ്ഞു. നേരം ഇരുട്ടിയപ്പോൾ ഞാനൊരു കടവാതിൽക്കൽ ചെന്നിരുന്നു. ഒരുപാടുപേർ അവിടെ കിടന്നുറങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഞാനും അവർക്കിടയിൽ ചുരുണ്ടുകൂടി കിടന്നു.

വിശപ്പും ദാഹവും എന്നെ തളർത്തിയിരിക്കുന്നതു കൊണ്ടുതന്നെ ഞാൻ വേഗം നിദ്രയിലാണ്ടു. പിറ്റേന്ന് നേരം പുലർന്നപ്പോൾ എനിക്ക് ചുറ്റുമുണ്ടായിരുവരൊക്കെ എഴുന്നേറ്റു പോയിരുന്നു. എനിക്കരികിൽ ഒരു ഗ്ലാസ് ചായയും ഒരു പ്ലേറ്റിൽ ഭക്ഷണവും ഉണ്ടായിരിന്നു. ഞാൻ ചുറ്റും നോക്കി. പക്ഷെ ആരെയും കണ്ടില്ല. കട തുറക്കാനായി വന്ന കടക്കാരൻ എന്ന ആട്ടി പായിക്കാൻ മുതിർന്നതും ഇന്നലെ ഞാൻ കണ്ട വൃദ്ധൻ അയാളെ തടഞ്ഞു.

“എന്റെ പേര് ഗോവിന്ദ്. നീ എവിടെ നിന്ന് വരുന്നു?” അയാൾക്കുള്ള ഉത്തരം എന്റെ കണ്ണുകളിലൂടെ കണ്ണീരായി പുറന്തള്ളപ്പെട്ടു.

“രോ മത് ബേട്ടാ.” അയാൾ എന്റെ തലയിൽ തലോടി. വിശപ്പിന് തൽക്കാലത്തേക്ക് ശമനമുണ്ടായത് അയാൾ കൊണ്ടുവന്ന ഭക്ഷണം കഴിച്ചപ്പോഴായിരുന്നു. തെരുവ് വീഥിയിലൂടെ അയാളുടെ കൂടെ നടന്നപ്പോൾ എന്തെന്നില്ലാത്ത് ഒരു സുരക്ഷിതത്വം തോന്നിയെനിക്ക്. അയാളെന്നെ കൂട്ടികൊണ്ടുപോയത് ഒരു ചെറിയ വീട്ടിലേക്കാണ്. എന്നെ പോലെ വേറെയും നാലഞ്ചു കുട്ടികൾ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ആരോടും ഒരക്ഷരം പോലും മിണ്ടാതെ ഞാനൊരു മൂലയ്ക്കിരുന്നു.

ഹിന്ദിയും തമിഴും മലയാളവുമൊക്കെ സംസാരിക്കുന്ന കുട്ടികളുണ്ടവിടെ. എങ്കിലും ആരുമായും ചങ്ങാത്തം കൂടാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നില്ല എന്നതായിരുന്നു വാസ്തവം.

പക്ഷെ പതിയെ പതിയെ ഞങ്ങൾക്കിടയിലെ അകലം കുറഞ്ഞു തുടങ്ങി. അവരെ പോലെ ഞാനും അടുത്തുള്ള സ്കൂളിൽ ചേർന്നു. ആ വൃദ്ധൻ എനിക്കും ബാബാജി ആയി.
അങ്ങനെ ഇരിക്കെയാണ് ഡൽഹിയുടെ തെരുവുകളിൽ സ്ഫോടനപരമ്പരകൾക്ക് തുടക്കമായത്. ആളി കത്തുന്ന തീയുടെയും, രക്തത്തിൽ കുളിച്ചു കിടക്കുന്ന ആളുകളുടെയും മങ്ങിയ ദൃശ്യം എന്റെ ഓർമ്മകളെ മുംബൈ നഗരത്തിലെത്തിച്ചു.
മുംബൈ നഗരത്തിലെ ഒരു ഫ്ലാറ്റ് സമുച്ചയത്തിലായിരുന്നു ഞങ്ങൾ താമസിച്ചിരുന്നത്. അച്ഛനും അമ്മയും ഞാനുമടങ്ങുന്ന കൊച്ചു കുടുംബത്തിലേക്ക് പെട്ടന്ന് കടന്ന് വന്നവളാണ് അമ്മു. എന്റെ കുഞ്ഞനുജത്തി. അമ്മു വന്നതിന് ശേഷം അമ്മ ജോലിക്ക് പോവാതെ ആയി. വൈകിട്ട് പുറത്ത് കൊണ്ടുപോകാം എന്ന അച്ഛന്റെ ഉറപ്പിന്മേലാണ് ഞാനന്ന് സ്കൂളിൽ പോയത്. ക്ലാസ്സ് കഴിഞ്ഞ് വന്നപാടെ കുളിച്ചൊരുങ്ങി ഞാൻ അച്ഛനെയും കാത്ത് ഹാളിൽ തന്നെ ഇരുന്നു.

പുറത്ത് കോളിങ് ബെല്ലിന്റെ ശബ്ദം കേട്ടപ്പോഴേ ഞാൻ ചാടി എണീറ്റ് പോയി കതകു തുറന്നു. "ആഹാ, ഇതെവിടെക്കാ?" അച്ഛൻ ഒരു കള്ള ചിരിയോടെ എന്നോട് ചോദിച്ചു. അൽപസമയത്തിനുള്ളിൽ തന്നെ ഫ്ലാറ്റും പൂട്ടി ഞങ്ങൾ ഇറങ്ങി. കാർ വർക്ക്ഷോപ്പിൽ ആയിരുന്നതുകൊണ്ട് ടാക്സി വിളിച്ചായിരുന്നു കറക്കം.
പാർക്കിലെത്തിയതും അമ്മയുടെ കൈ വിട്ട് ഞാൻ ഊഞ്ഞാലിന്റെ അടുത്തേക്കോടി.
പക്ഷെ പതിയെ പതിയെപാർക്കിന്റെ ഒരു ഓരത്തെ ബെഞ്ചിലിരുന്ന് അമ്മ എന്നെ കൈകൊണ്ട് വിളിച്ചു. അവർക്കിടയിലേക്ക് ഓടി ചെന്നതും എന്തോ എന്നെ വലിയ ശബ്ദത്തോടുകൂടി തള്ളി മാറ്റി. വീഴ്ചയുടെ ആഘാതത്തിൽ കാഴ്ച മങ്ങുന്നതായി എനിക്ക് തോന്നി. ചുറ്റുമുള്ള തീയും പുകയുമൊക്കെ എന്നെ കൂടുതൽ അസ്വസ്ഥനാക്കി. അവിടിവിടായി ചോരയിൽ കുളിച്ചും കത്തി കരിഞ്ഞും പലരുടെയും മൃതദേഹങ്ങൾ. അമ്മ എവിടെ....? എന്റെ കണ്ണുകൾ അവരെ ചുറ്റും പരതി. തീപ്പൊള്ളലും ചോരയും കൊണ്ട് വികൃതമായിരിക്കുന്നു അവരുടെ മുഖങ്ങൾ. പച്ച മാംസത്തിന്റെ ഗന്ധം എന്റെ മൂക്കിലേക്ക് തുളച്ചു കയറി. ഒരു പന്ത്രണ്ട് വയസ്സുകാരന് താങ്ങാവുന്നതിലും അപ്പുറമായിരുന്നു ആ കാഴ്ച. ഒരൊറ്റ നിമിഷം കൊണ്ട് അനാഥത്വത്തിലേക്ക് ഞാൻ വലിച്ചെറയപ്പെട്ടതായി എനിക്ക് തോന്നി.

പോലീസുകാരുടെ സഹായത്തോടെ ഫ്ലാറ്റിൽ തിരച്ചെത്തിയപ്പോൾ അവിടം ശൂന്യമായി എനിക്ക് തോന്നി. അന്നത്തെ പന്ത്രണ്ട് വയസ്സുകാരനോടുള്ള സഹതാപം കൊണ്ട് അടുത്ത് ഫ്ലാറ്റിൽ ഉള്ളവർ കുറച്ചു കാലം ഭക്ഷണം എത്തിച്ചിരുന്നു. പിന്നീട് അതും നിലച്ചു. അന്ന് മുതൽ പിന്നീടങ്ങോട്ട് എന്നെകൊണ്ടാവുന്ന ചെറിയ ജോലികൾ ചെയ്തായിരുന്നു ജീവിച്ചത്. പിന്നീട് പെട്ടെന്നൊരു ദിവസം അമ്മയുടെ അകന്ന ബന്ധത്തിലുള്ള ഒരാളെന്നെ കാണാൻ ഫ്ലാറ്റിലെത്തി. ആദ്യമൊക്കെ എന്നോട് ഒരുപാട് സ്നേഹം കാണിച്ചിരുന്ന അയാൾ പിന്നെ എന്നെ ഫ്ലാറ്റിലെ ജോലിക്കാരനാക്കി. അവസാനം എനിക്കവിടെ നിന്നും ഇറങ്ങി പോരേണ്ടി വന്നു. ഒരുപാട് ദിവസത്തെ അലച്ചിലിനൊടുവിലാണ് ഡൽഹിയിൽ എത്തിയത്.

എന്നാൽ ഇവിടെയും ജാതിയുടെയും മതത്തിന്റെയും പേരിലുള്ള കൂട്ട കുരുതികൾ അരങ്ങേറുകയാണ്. അന്ന് ഞാൻ മുംബൈയിൽ കണ്ട അതേ ചോരയും ഉയർന്നു പൊങ്ങുന്ന തീയും പുകയും തന്നെയാണ് ഞാനിവിടെയും കാണുന്നത്.ഉറ്റവർ നഷ്ടപ്പെട്ട് അനാഥത്വത്തിന്റെയും ചവറ്റുകൊട്ടയിലേക്ക് വലിച്ചെറിയപ്പെട്ടവരുടെ നിലവിളി എന്റെ കാതുകളിൽ പ്രതിധ്വനിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനായി കാണേണ്ടവർ എന്തേ ജാതിയുടെയും മതത്തിന്റെയും ദൈവത്തിന്റെയും പേരിൽ അക്രമം കാട്ടി മാനവികതയുടെയും മനുഷ്യത്വത്തിന്റെയും നേർക്ക് അന്ധവിശ്വാസങ്ങളുടെയും അനാചാരങ്ങളുടെയും കരിങ്കൊടി കാണിക്കുന്നു? ഇനിയും എന്നെ പോലെ എത്രപേർ അനാഥരായി തെരുവുകളിൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെടും? ഉത്തരം കിട്ടാത്ത ഒരുപാട് ചോദ്യങ്ങളുണ്ട്. എന്നെങ്കിലും ഇതിനൊക്കെ ഉത്തരം ലഭിക്കുമായിരിക്കാം. ദൈവത്തിലേക്ക് മനുഷ്യൻ ചുരുങ്ങുന്നതിനു പകരം മനുഷ്യരിലേക്ക് സ്നേഹത്തിന്റെയും കരുണയുടെയും ദൈവം പടരട്ടേ. അന്ന് ചിലപ്പോൾ ഇതിനൊക്കെ ഒരു അവസാനം കണ്ടേക്കുമെന്ന പ്രതീക്ഷയാണ് ഇപ്പോ എന്റെ ജീവിതം.

SRUTHI T.
SEMESTER II
B.SC. ZOOLOGY

ഇന്നലെ

ഇന്നലെയുടെ യാഥാർത്ഥ്യം
അക്ഷരങ്ങളിലാവാഹക്കവേ,
വെന്തുരുകിയ ചിന്തകൾ
തുണ്ടുകടലാസിനെ
പൊള്ളിച്ചുകളഞ്ഞു
എന്റെ മിഴിനീരു കൊണ്ട്
ഞാനതിനെ ഈറനുമണിയിച്ചു.

APARNA K.K.
SEMESTER VI
B.SC. PHYSICS

LE SILENCE EST D'OR

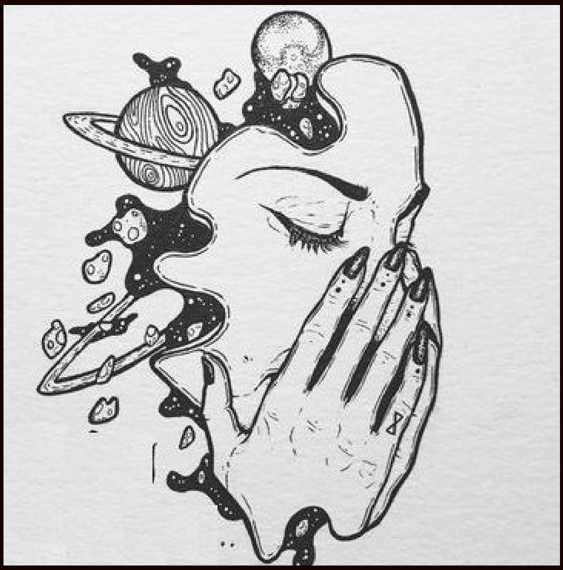

Une personne silencieuse donne l'impression d'être sérieuse et réfléchie. Une personne bavarde, en revanche, donne l'impression d'être légère et superficielle. Une personne sage reste généralement silencieuse. Une personne stupide, au contraire, a tendance à parler la plupart du temps. Une personne . bavarde est susceptible de divulguer des secrets alors qu'une personne silencieuse peut être invoquée pour garder des secretsC'est pour ces raisons qu'une personne de nature silencieuse se voit confier des tâches et des responsabilités qui exigent le secret et l'intégrité. De plus, une personne silencieuse est plus rapide qu'une personne bavarde qui perd beaucoup de temps à parler. Elle impose généralement le respect en raison de sa nature réservée. On pense qu'elle est profonde et philosophique dans sa façon de voir les choses et quand elle ouvre la bouche. Mais une personne bavarde est généralement ignorée. En bref, le silence est d'or tandis que la bavardise est un sérieux inconvénient.

SRUTHI T
SEMESTER II
BSC ZOOLOGY

വര
THRISHNA PAVITHRAN
B.SC MATHEMATICS

അവൾ

അവൾക്കു സ്വപ്നങ്ങളില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല
കണ്ടകിനാക്കളൊക്കെ
ആർക്കൊക്കെയോ വേണ്ടി
മനസ്സിന്റെ ഉൾക്കല്ലറയിൽ
കുഴിച്ചുമൂടിയതാണ്
താണ്ടിയ വഴികളെവിടെയൊക്കെയോ
അവൾ മറന്നുവച്ച സ്വപ്നങ്ങളെ
കണ്ടുമുട്ടിയിട്ടുണ്ട്.

എന്നിട്ടും അവൾ
അപരിചിതയെപ്പോലെ
നോക്കിനിന്നേയുള്ളൂ
കടമകൾ കിനാക്കളെ
മായ്ചുതുടങ്ങിയതാവും

AKHIL K
SEMESTER-VI
B.SC. PHYSICS

EXISTANCE OF UNIVERSE: BIG BANG THEORY

It is interesting to know about the fact how universe was created and how it exists till now. There are many questions and controversies related to the existence and fate of universe. How did it come to be an infinite place as we know of today? There were many theories and assumptions made by scientists on the creation of universe, which were debated and studied. Working backwards from the current state of the universe, scientists have theorized that it must have originated at a single point of infinite density and finite time that began to expand. This theory is known as big bang theory.

According to the big bang theory, we can say that the universe originated at a single point with a great explosion and began to expand. After the initial expansion lead to production of a massive amount of heat and energy, along with time there was a decrease in the amount of temperature that led to the formation of subatomic particles to simple atoms.These simple atoms lead to the formation of other molecules at suitable temperature. Giant clouds and dust particles were later coalesced through gravity to form stars and galaxies.

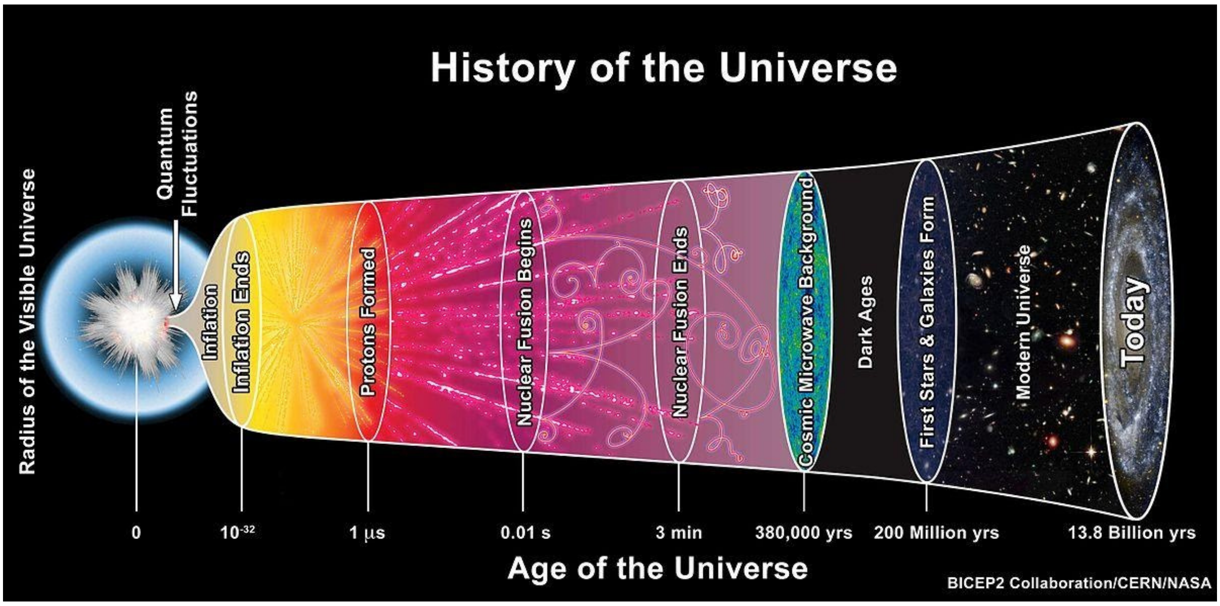

All this began roughly 13.8 billion years ago and which is considered to be the age of the universe. According to the studies observed in the deep universe involving particle accelerators in high energy states, scientists constructed a series of events that occurred with the Big Bang. In short, Big Bang theory states that all the current and past matter in the universe came to existence at the same time during the Big Bang. All this matter was compacted in a single dot called singularity with indefinite density and intense heat.There are evidences that support the Big Bang theory, the earliest and most valid evidence are the expansion of universe according to Hubble's law. This law was indicated by the redshifts of galaxies, discovery and measurements of the cosmic microwave background and the relative abundances of light elements produced by the Big Bang. There are also some problems with the Big Bang theory. It does not explain why galaxies are arranged they are and it cannot predict the actual cosmic abundances of the elements. There are no accurate explanations for the following questions. Why the Big Bang theory could not explain the existence of the mysterious materials called dark matter and dark energy.

It is more likely that the Big Bang theory is a small part of a bigger story that is yet to be found.

The big bang theory is a widely accepted explanation how universe originated. This theory also provides answers to some of the questions that have been a mystery at the earliest time. It also led to new theories and findings about the mysteries of the universe. Now we could be tempted to respond that maybe our old familiar concepts of time, space, cause, and effect breakdown at the Big Bang, But these concepts aren't just old, they are the basic concepts with which we do science within the first place .we must also admit the fact that there could have been a limit for science to solve all the mysteries of the universe. We should believe in experimental as well as observed evidences and facts which are acquired through science. There could be also be answers for all queries following the time, where science and technology together could do more than imagination.

SREENANDANA K K
SEMESTER VI
BSC CHEMISTRY

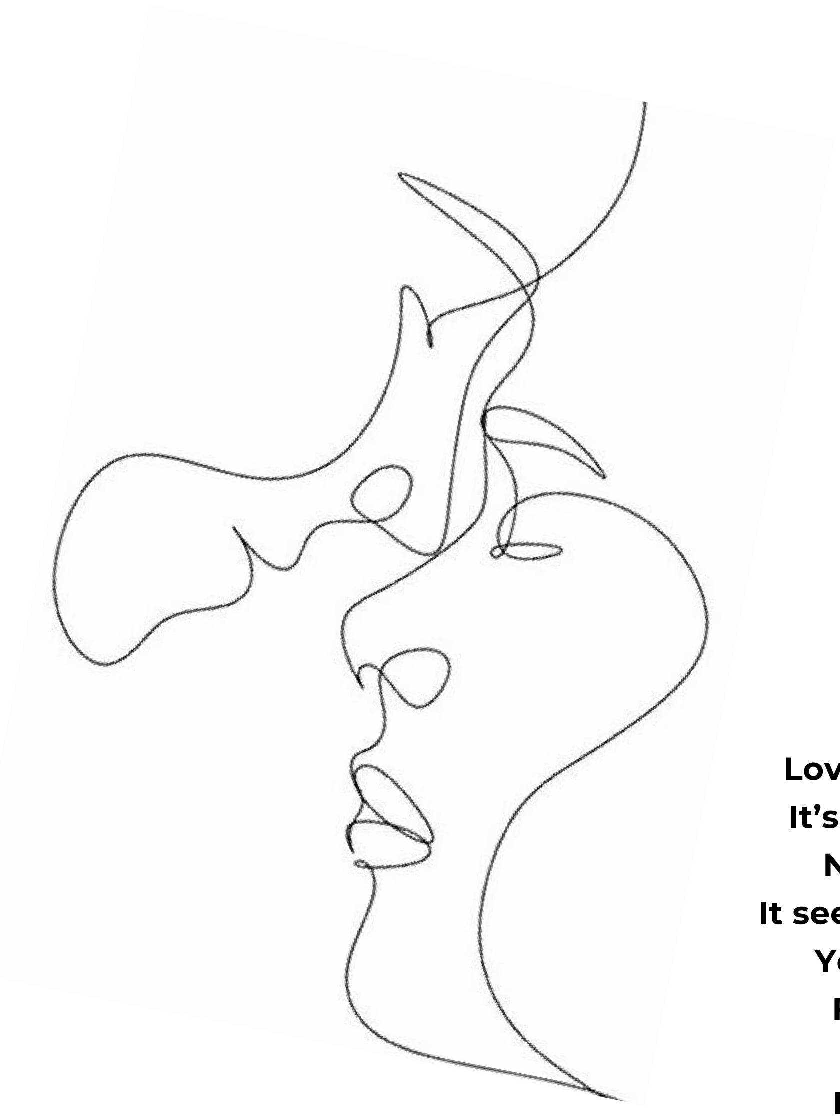

LOVE

Love, it is hard to put in words.
It's neither noble nor external.
Nobody understands love.
It seems to be universal, timeless.
Yet it's also very individual.
Filtered by our own lives.

Love is the lubricant that
Makes our life smoother.
When you love something,
You sacrifice your time.
All of your focus and energy
Is on something.
You are determined to get
The most out of it.

ALKA SUNIL RAJ
SEMESTER IV
B.SC. ZOOLOGY

नई दुनिया |...

फैल रही है दुनिया भर,
एक अदृश्य वायरस |
जो दिखने में हो ताज जैसा,
पर दुनिया को कर दिया ऐसे का तेसा |
ढक रहे हे लोग अपने चेहरे,
न समझ पाने की खुश है या दुखी ।
कहीं का नहीं छोड़ा राजा हो या रंक
सबको दिखा दिया उसने अपना असली रंग |
अधिकार चीन ली इसने,
खुल के साँस लेने की।
बुल गए वह खुशबु,
उस गीली माही की।
पास आना चाहते हैं लोग,
पर दूर कर देते है यह।
वह सारे हसीन पलों को
याद करते हैं हम,
चाहती हूँ कि जल्दी से यह कठिन वल मिट जाए |
चाहती हूँ खुलके साँस ले सकु ,
चाहती हूँ उन लोगों के पास जाऊ गले मिलूक
चाहती हूँ की सब पहले जैसा हो जाए।

ANUSREE C.
SEMESTER-IV
M.SC. BOTANY

മൗനം

വാക്കുകളെല്ലാം കെട്ടിവച്ച് ഇന്നിതാ ഞാനും മൗനത്തിന്റെ നിർവികാരതയിൽ അടിമപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു... എവിടെ വച്ചോ എന്റെ വാക്കുകൾക്ക് മുറിവേറ്റിരുന്നു... ഹൃദയത്തിൽ നിന്നും പൊടിയുന്ന രക്തം മരവിച്ചിരുന്നു. അപ്പോഴെക്കും നിർവികാര ഭാവത്തിൽ ജീവിതം കൽപ്രതിമയുടെ രൂപം പ്രാപിച്ചിരുന്നു. തൂലികയിലെ ശേഷിച്ച മഷിപോലും വരണ്ടിരിക്കുന്നു... അല്ലെങ്കിലും ചലനമറ്റ കരങ്ങളാൽ ഞാനിനി എന്തെഴുതാനാണ്...! ചുണ്ടുകളിൽ നിന്നും ഒരു വാക്കുപോലും പുറത്തേക്ക് വരുന്നില്ലെന്ന് മാത്രമല്ല ഒരു കൊടും മരവിപ്പ് ശരീരത്തെയാകമാനം കീഴ്പ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു... അതിനാലാവണം എത്ര തുറക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടും കണ്ണുകൾ എന്നന്നേക്കുമായി അടഞ്ഞുപോയത്.....

VYSHNAV SREEJITH
SEMESTER-VI
BA ENGLISH

RESURRECTION

You may not see it nor feel it ; but at the end of the painfull memories and the prevailing challenges that lead to mental breakdowns, almost every night is another you, blossoming like a flower. You are the roots of your future self. The misery will not last .

വരകൾ

Falah Abdul Azeez
2nd BA economics

Mohammad Afnas T
2nd BA economics

Shilpa K
2nd MSC Botany

Mohammad Afnas T
2nd BA economics

Abhin T
2nd B.Sc. Physics

NAVANEETHA M

THRISHNA PAVITHRAN

ADARSH T

SREDHA

ANUPAMA

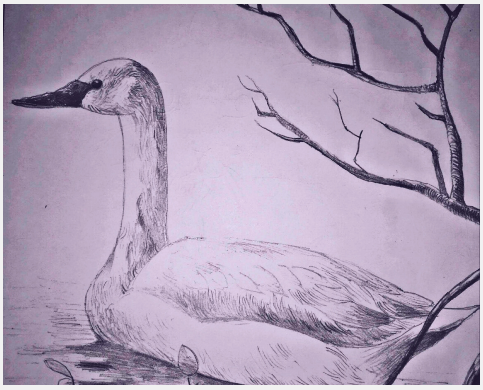

SIBA UL RIYA

AMITHA UDAYAKUMAR

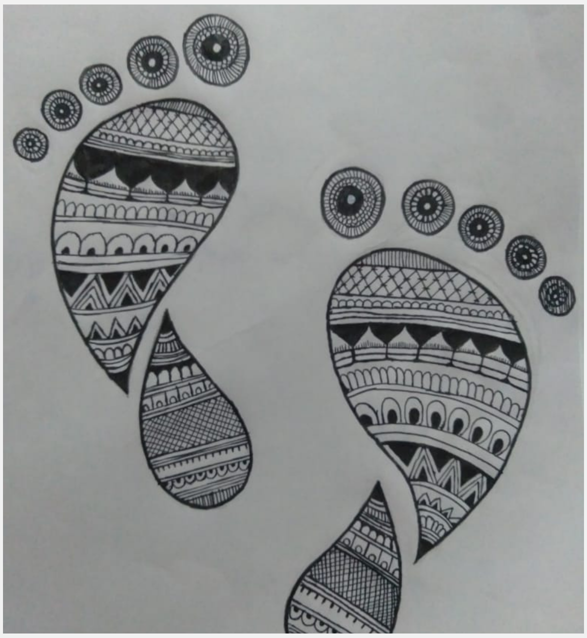

ANAGHA PRAMOD

"Perseverance"-നെ ഒരു സ്വപ്നമായി കൂടെകൂട്ടിയവർക്ക്,
ആ സ്വപ്നത്തിനായ് കരം ചേർത്തവർക്ക്,
ചിറകുകളേകി അതിനെ പറക്കാൻ അനുവദിച്ചവർക്ക്

നന്ദി

We express our heartfelt gratitude to authors, artists, students, faculty members, and all well-wishers who helped to make 'Perseverance' a reality by contributing creative works, advices, ideas, time, and energy.

Thank You